

mgvae.com

ရတနာပြေးပါမော သား

mgvae.com

mgbooks.com

అంతఃకేళి
2019

ISBN9789997119711

9 789997 119711
3,000.00KS

ဇာတ်လမ်းပမာ သာဓု

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - ဇော်မောင်

စာမျက်နှာ ၂၁၆ မျက်နှာ၊ ၁၃ ခင်တီ x ၂၀.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ ဇန်နဝါရီလ၊ တတိယအကြိမ် အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၁၉၅၄၊ စာသဘင်တိုက်ထုတ် ပထမအကြိမ်မူ

ရောင်းရေး ၃၀၀၀ ကျပ်

ဥက္ကလာ ဓာတ်ပုံတိုက်အောက်ထပ် ညဈေးတန်းဘက်ရှိ အထည်ဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် တိုဘရက်ကိုး အဆင်ဆန်းတစ်ထည်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ဝယ်၍ ထွက်လာကြသည့် မိန်းမငယ်နှင့် လူရွယ်တစ်စုံတွဲအား အကဲခတ် ကြည့်ရှု နေကြသော ပတ်ဝန်းကျင် လမ်းသွားလမ်းလာ ပရိသတ်၏ အမူအရာမှာ အတော်ကလေး ကြည့်နူးအားကျနေသည့်အသွင် ဆောင်လျက်ရှိကြ၏။

အချို့ကမူ ဖရေဇာလမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကျော်သွားပြီဖြစ်သည့် ထို စုံတွဲအား မျက်စိတစ်ဆုံး သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်နေဆဲပင် ရှိလေသေး ၏။

အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ပင် မဟုတ်စေကာမူ သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနှင့် သပ် သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည်ဖြစ်သောကြောင့် အဆိုပါ စုံတွဲအား ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကလေး သားနားနေသည်ကိုတွေ့ရပြီး ရုပ်ရည်အား ဖြင့်လည်း ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်၊ နှစ်ဦးစလုံး မှင်သေသေနှင့် ကျက်သရေရှိလှသည် ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်က ငေးကြည့်ရသည်အထိ သူတို့စုံတွဲမှာ အဆင်ပြေနေ ခြင်းဖြစ်၏။

သို့လျှင် ပတ်ဝန်းကျင် ပရိသတ်က အားကျသော မျက်နှာထားဖြင့် ခပ်ပြုံးပြုံး ငေးကြည့်ခြင်းကိုပင် ခံယူရသည်မှန်သော်လည်း ကာယကံရှင်ဖြစ် သော ထိုဇနီးမောင်နှံတို့၏ အမူအရာမှာမူ ကိုယ်စီကိုယ်စီ၌ တစ်စုံတစ်ရာ သော စိတ်မကြည်မလင်ဖွယ်ရာ ပြဿနာတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရဘိသည့် ပမာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ခပ်ခွာခွာပင် ရင်ပေါင်တန်းလျက် လှမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မည်သူ့မည်သူမျှ စကားမပြောဘဲ ဆူးလေဘုရားလမ်းအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ကြ၏။ နောက် ဗိုလ်ချုပ်လမ်းရောက်သည်နှင့် အရှေ့ဘက်သို့ ချိုးကွေ့ခဲ့ကြ၍ ဘားလမ်းထိပ် သို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် စကားဆို၍ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ မပြောကြသေး။ ခပ်ခွာခွာနှင့် ခပ်မှန်မှန်ပင် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။

နှစ်ဦးစလုံးပင် မျက်နှာထား ကြည်လင်ခြင်းမရှိဘဲ ကိုယ်စီအတွေးဖြင့် ငေးရင်းသာ လှမ်းခဲ့ကြ၏။ သို့နှင့် ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံရှေ့သို့အရောက်တွင် လူ ရွယ်သည် မိန်းမငယ်အား ငဲ့ငဲ့ကလေးသော်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကြည့်ဦးမလို့လား ရုပ်ရှင်” ဟု တိုတိုပြတ်ပြတ်နှင့် ခပ် ဆတ်ဆတ် မေးလိုက်၏။

မိန်းမငယ်တွင်မူ လူရွယ်လောက် ဥပေက္ခာထားသော အသွင်မျိုး မပေါ်။ သို့သော်လည်း မေးပုံမေးနည်းနှင့် လေသံကိုပါ မကျေနပ်သည့် အမူအရာဖြင့် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်တဲ့ပြီး...

“သဘောပဲ” ဟု အသံကိုအုပ်၍ အတိုချုပ် ဖြေလိုက်၏။

လူရွယ်သည် ဘာတစ်ခွန်းမျှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ လျှောက်မြဲလျှောက် လျက်ရှိ၏။ မိန်းမငယ်သည်လည်း ညဈေးတန်းမှဝယ်လာခဲ့သော လုံချည် ထုပ်ကလေးကို လက်တစ်ဖက်မှတစ်ဖက်သို့ ပြောင်းကိုင်ရင်း ခြေလှမ်းမပျက် လူရွယ်နှင့်အတူ လျှောက်လျက်ပင်ရှိ၏။

“ကဲ... ကြည့်ချင်လည်းကြည့်၊ လာ”

ရုပ်ရှင်ရုံပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ပန်းဆိုးတန်းထိပ်ရောက် ကာမှ လူရွယ်တွင် အဘယ်လိုစိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာသည်မသိ။ သို့ပြောရင်း ကပင် ကိုယ်ကိုလှည့်၍ လာလမ်းအတိုင်း ရုပ်ရှင်ရုံများဘက်သို့ ပြန်လျှောက် လာသောကြောင့် မိန်းမငယ်တွင်လည်း လူရွယ်အား မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့်ပင် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့၏။

သုံးလေးမိနစ်အတွင်းလောက်မှာပင် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီ သလောက် သူတို့ချင်း အဆင်မပြေဟန် တူနေသည့် ဇနီးမောင်နှံသည် တစ်ဆောင်သော ရုပ်ရှင်ရုံအတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

သူတို့ဝင်လာသောအချိန်၌ ရုပ်ရှင်တစ်ရုံလုံး မှောင်နေပြီဖြစ်၏။ နမူနာ

အပိုင်းအဖြစ် ပြနေသော ပိတ်ကားမှ အလင်းရောင်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ရံ
စောင့်၏ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် အကူအညီဖြင့်လည်းကောင်း နေသား
တကျ ထိုင်မိလျှင်ပင် နမူနာပိုင်းဆုံး၍ မူရင်းဇာတ်ကား စလေတော့၏။

ပထမ ရှေးဦးစွာ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်တွင် ထင်လာသည်ကား ပျဉ်
ထောင်ပျဉ်ခင်း၊ ဓနိမိုးအိမ်တစ်အိမ်၏ အခန်းကလေးတစ်ခုအတွင်းဝယ်
အသက်အားဖြင့် ၂၅ နှစ်ခန့်ရှိ လူရွယ်တစ်ဦးသည် စားပွဲတစ်လုံးတွင် ကျကျ
နန ထိုင်၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ဖက်ကကိုင်ရင်း စာရေးလိုက်၊ စဉ်းစားလိုက်
ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်အခန်း ဖြစ်၏။

ရုပ်ရှင်မှာ ဗမာဇာတ်ကားပင်ဖြစ်သော်လည်း များစွာသော ဗမာရုပ်ရှင်
ကားများကဲ့သို့ ကုမ္ပဏီ၊ ဒါရိုက်တာ၊ ပါဝင်သူ စသည်တို့ဖြင့် ရှေးဦးစွာ
မစဘဲ အချို့သော အနောက်နိုင်ငံ ရုပ်ရှင်များနည်းတူ တစ်မူခြား၍ အထက်
ပါအတိုင်း ဇာတ်ဆောင်သူတစ်ဦး၏ စာရေးခန်းဖြင့် စ၍ဖွင့်လိုက်သော
ကြောင့် ဗမာရုပ်ရှင် ပရိသတ်အဖို့၌ အတော်ကလေး ထူးခြားသလို ဖြစ်နေ
တော့၏။

တစ်ဖန် အသံထွက်ကား.....ဟု ဆိုထားစေကာမူလည်း လူရွယ်တစ်ဦး
စာရေးရင်း၊ စဉ်းစားရင်းဖြင့် စိတ်အိုက်နေသည့်အခန်းကိုသာ ပြထားသည်။
အသံဆို၍ ဘာသံမျှ မကြားရသေး။ ပရိသတ်ကမူ သမားရိုးကျအတိုင်း
သီချင်းသံကလေးသော်မျှ မကြားရ၍ မကျေမနပ် မရိုးမရွ ဖြစ်နေကြ၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် အသံတစ်ခုသည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျယ်လောင်ပြတ်
သားစွာ ပေါ်လာ၏။

“ဪ... ကိုစိန်လွင်... ကိုစိန်လွင်၊ စာပေဝါသနာအိုးဘဝကနေပြီး
စာရေးဆရာရူးရူး၊ ကဗျာဆရာရူးရူး၊ ဒီလိုနဲ့ ကလောင်ရူးရူးပြီး အချိန်ရှိ
သလောက် ကဗျာတွေရေး၊ ဝတ္ထုတွေရေးနဲ့ တစ်ရေးတည်းရေးပြီး တစ်ရူး
တည်း ရူးခဲ့လို့ တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲ ကျခဲ့တာချည်း သုံးနှစ်ရှိခဲ့ပြီ၊ ခုထိ
လည်း သူ ရူးတုန်းပဲ”

ထိုစကားသံများ ကြားနေရသည့်အချိန်အတွင်း၌ စာရေးရင်း အလုပ်
ရှုပ်နေသူ ကိုစိန်လွင်၏ အမူအရာမှာ ဆေးပေါ့လိပ်ညှိလိုက်၊ ဖွာလိုက်၊
စာရေးလိုက်၊ စဉ်းစားလိုက်၊ အခြား ရေးပြီးသားစာရွက်တစ်ခုကို ပြန်ကြည့်

လိုက်ဖြင့် အသွင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲနေရာမှ ထိုအခန်း ပျောက်သွားပြီး...

ငြိမ့်ညောင်းသာယာလှသော တူရိယာသံနှင့်အတူ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ၏ အမည် ပေါ်လာ၏။ နောက် ဒါရိုက်တာအမည်၊ နောက် ဇာတ်ညွှန်းရေးသူ၊ ပါဝင်ဇာတ်ဆောင်သူများ စသည်ဖြင့် အစဉ်လိုက် ဖော်ပြသွားပြီးနောက်...

ကိုစိန်လွင် စာရေးနေသည့်အခန်း ပေါ်လာပြန်၏။ စောစောက အတိုင်း တူရိယာသံမပါဘဲ ခြောက်ကပ်ကပ် ရှိနေပြီးနောက် မရေးမနှောင်း မှာပင် စကားသံသည် ပေါ်လာပြန်၏။

“ကိုစိန်လွင်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် ချစ်ကြတဲ့ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းပါပဲ။ ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်လို့ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်လုပ်နေ တဲ့အချိန်ထိ သူကတော့ စာရေးဆရာရူးရူးရင်း စာမေးပွဲ တဖုတ်ဖုတ်ကျတုန်း ပါပဲ”

ထိုစကားသံများနှင့်အတူ ကိုစိန်လွင်တွင် အမူအရာ အမျိုးမျိုးဖြင့် လှုပ်ရှားပြောင်းလဲနေ၏။ စာရေးနေရာမှ ရုတ်တရက် ရပ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ ဗီရိုတစ်ခုထဲမှ မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် လေးငါးအုပ်ကိုဆွဲယူလာပြီး တစ်စုံတစ်ရာရှာ သလို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် လှန်လှောရှာဖွေလျက်ရှိ၏။

စကားသံတို့သည်လည်း ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်လျက်ရှိ၏။

“နောက်ဆုံးမှာတော့ သူ အင်မတန်လိုလား မျှော်မှန်းထားတဲ့ နိုင်ငံ ကျော် စာရေးဆရာဘဝကို ပြောင်မြောက်စွာ ရောက်သွားပေမဲ့ အင်း... ချစ်လှစွာသော ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုစိန်လွင်ရဲ့ဇာတ်သိမ်းကတော့ဖြင့် ကြေကွဲစရာလို့ပဲဆိုရမလား၊ နောင်တတရား ရစရာလို့ပဲ ယူဆရမလား”

ထိုအချိန်၌ ကိုစိန်လွင်သည် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်များကို ဗီရိုတွင် ပြန်ထား ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ညှိသောက်၍ လမ်းလျှောက်ရင်း စဉ်းစားနေပြန်၏။

စကားသံမှာမူ စက္ကန့်ပိုင်းလောက်သာရပ်သွားပြီး ဆက်လက်၍ ပေါ် လာပြန်သည်မှာ...

“သူ့ဘဝဖြစ်စဉ်ဟာ ဘယ်လို အမျိုးအစားလဲလို့ အမည်မပေးတတ် သော်လည်း အချစ်လောကထဲမှာ တဝဲဝဲလည်နေကြတဲ့ ကျွန်တော် အပါ အဝင် အချစ်လောကသားတွေအဖို့ သတိတရား ရစရာတွေ အတော်များ များ ပါကောင်းပါလိမ့်မယ်လို့ ယူဆယုံကြည်တဲ့အတွက် ဒီရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ

ဒီဒါရိုက်တာ၊ ဒီပညာသည်တွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို”

“ဇာတ်လမ်းပမာ...”

“တိုင်းပြည်သို့ တင်ဆက်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်”

ဤတွင် ‘ဇာတ်လမ်းပမာ’ဟူသော လေးလေးနှင့် ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည့် စကားသံနှင့်အတူ ထူထဲ မည်းနက်သော စာတန်းသည်လည်း တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်လာ၏။

ချက်ချင်းပင် ထိုစာတန်းပျောက်သွားပြီး ကိုစိန်လွင် စာရေးနေသည့် မူလအခန်း ပြန်ပေါ်လာလျက် ကိုစိန်လွင်မှာ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအနီးတွင် ရပ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ငေးရင်း တစ်စုံတစ်ရာ တွေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ကိုစိန်လွင်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းအရွယ် လူငယ်နှစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ဝင်လာပြီး...

“ဟေ့... စာရေးဆရာကြီးရဲ့၊ ဘာဝတ္ထုများရေးမလို့ ဒီလောက် တွေးနေရတာလဲ”ဟု တစ်ယောက်သော လူငယ်က ပြောရင်း အသံပြုလိုက်မှ ကိုစိန်လွင် အတွေးရပ်ပြီး ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် ကိုစိန်လွင်လည်း ဝင်လာသူ လူငယ်နှစ်ယောက်အား အမူအရာဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ရင်း စားပွဲဆီသို့လျှောက်သွားကာ အသီးသီး ထိုင်မိကြသည်နှင့်...

“ဝတ္ထုရေးဖို့ စဉ်းစားနေတာ မဟုတ်ပါဘူး လှဦးရာ။ စိတ်ညစ်ညစ်ရှိတာနဲ့”

ကိုစိန်လွင်က မကြည်မလင် ပြန်ဖြေရာမှ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်တွင် ကိုစိန်လွင် လက်သွားရာကို လိုက်ကြည့်နေသော ကိုလှဦးဆိုသူ၏ မျက်လုံးများသည် စားပွဲပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသော စာရွက်များဆီသို့ ရောက်သွားရာမှ စာရွက်တစ်ရွက် ကောက်ယူ၍ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဒါက ဝတ္ထုရေးတာမဟုတ်လို့ ဘာလဲကွ”ဟု ကိုလှဦးက ကိုစိန်လွင်အား လှမ်းမေးရင်း တစ်ဆက်တည်းပင် အခြားလူငယ်တစ်ဦးဘက်သို့လှည့်၍...

“ဒီမှာကြည့်စမ်းဟေ့... ကျော်မောင်၊ ဝတ္ထုနာမည်ကလေးကတော့

အတော်ငြိသားကွ၊ ‘ချစ်ပဟေဠိ’တဲ့၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

“ဟေ့... စိန်လွင်၊ ခုထိလည်း မင်းစာ ဆိုလို့ ကဗျာကလေးတစ်ပုဒ် တောင် မစွဲသေးဘူး၊ ဒါနဲ့တောင် ဝတ္ထုအထိ တက်ပြီး ရေးနေသေးသကိုးကွ။ ဘာလဲ၊ မင်း စာပေဗိမာန်ဆုကို ချိန်နေပြီပေါ့လေ”

ကိုကျော်မောင်ကလည်း လှောင်သလို မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက် ပြန်၏။

“အေး... အေး... ပြောကြပေါ့ကွာ၊ ငါမှ မစွဲသေးဘဲကိုးကွ။ ဒါပေမဲ့ တစ်နေ့ကျရင်...”

“ဘာလဲ၊ စွဲဦးမယ်များ ထင်နေသေးသလား စိန်လွင်၊ မင်ဖိုး၊ စာရွက် ဖိုးနဲ့ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုး ကုန်တာကလွဲလို့ စာမေးပွဲကျတာပဲရှိမယ်”

ကိုကျော်မောင် စကားမဆုံးသေးမီ ကိုလှဦးက ဖြတ်၍...

“ဟေ့... ကျော်မောင်၊ ဒါတော့ ထည့်မပြောနဲ့ကွာ၊ စိန်လွင်က ပြည်သူ လူထုအတွက် အနစ်နာခံနေတာကွ”ဟု သရော်လိုက်သောကြောင့် နှစ် ယောက်သား ဝါးခနဲ ရယ်ချလိုက်စဉ်...

“ဟေ့ကောင်တွေ တော်ကြတော့ကွာ၊ အလိုလိုက စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အထဲ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကိုစိန်လွင်က တကယ် စိတ်ဆိုးသွားသည့်မျက်နှာ ထားဖြင့် ထိုင်ရာမှ ထသွားသောကြောင့် ကိုလှဦးတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် မျက်နှာပိုးပြင်ရင်း ကိုစိန်လွင် ရပ်နေရာ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ထလျှောက်သွား ပြီး...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရာ၊ မင်းတကယ် စိတ်ညစ်နေမှန်း မသိ လို့ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်းဦးလေးက ပွက်ပြန်ပြီလား၊ စာမေးပွဲကျလို့”ဟု ကိုကျော်မောင်က မေးလိုက်၏။

“ထုံးစံအတိုင်းပဲပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ ဦးလေးတို့ကို စိတ်မဆိုးဘူး၊ ငါ့အပြစ်နဲ့ငါမို့ အကြိမ်းခံရတာပဲ၊ စာမေးပွဲ ခဏခဏကျတာကိုတော့ အပြစ် ကြီးတစ်ခုလုပ်ပြီး မပြောရှာပါဘူး၊ ခုလို စာပေဝါသနာပါလို့ ရေးရေးနေတာ ကိုသာ အရည်မရ၊ အဖတ်မရအလုပ်ဆိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာကွ”

“ဟုတ်လည်းဟုတ်သားပဲ မင်းဥစ္စာက၊ ကလောင်သင်ဘဝမှာလည်း ဝင်ငွေမရှိဘူး၊ နောင်တစ်နေ့ မင်းဝတ္ထုတွေ သုံးဦးတော့၊ ကလောင်သစ်မို့ဆို

ပြီး ဉာဏ်ပူဇော်ခ မပေးဘူး၊ ဝါရင့်စာရေးဆရာဖြစ်တော့လည်း ငတ်တစ်လှည့်၊ ပြတ်တစ်လှည့်ဆိုတော့...”

“ဟေ့... ဒီစကားတော့ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူးကွာ၊ အေး... အရက်ချည်းပဲ နေ့ညမပြတ် သောက်နေလို့ ထမင်းငတ်တဲ့ စာရေးဆရာတွေတော့ ငါ မပြောလိုဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုခေတ်မှာ စာရေးဆရာပီပီ သစ္စာရှိရှိနဲ့ ဘယ်ဝါဒ၊ ဘယ်ပယောဂမှမပါဘဲ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း ရေးနိုင်ရင် အထက်တန်းစာရေးလခလောက်တော့ ချောင်ချောင်ကလေး ဝင်ငွေရှိတယ်လို့ ငါ သိရတယ်”

ကိုစိန်လွင်က ဒေါမာန်ပါပါ ပြော၍ စကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ကိုလှဦးက...

“အေးလေ... ဒါတော့ ငါတို့လည်း အမှန်မသိဘူး၊ မင်းလည်း ဒီကနေ ပြောနေတာ၊ ရန်ကုန်စာပေလောကအကြောင်း ကိုယ်တွေ့သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုင်း... ဒါတွေ ထားလိုက်တော့၊ ဒီနှစ် ကျောင်းဖွင့်ရင် ဆက်နေဖို့ မင်း စိတ်ကူးသေးသလား၊ ငါတို့တော့ စာတိုက်နဲ့ ပညာဝန်ရုံးမှာ အလုပ်လျှောက်လိုက်ပြီ”

ကိုစိန်လွင်ကမူ ရုတ်တရက် ဘာမျှ မပြောသေးဘဲ ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“ခုန ငါ တွေးနေတာ ဒီကိစ္စပေါ့ သူငယ်ချင်း၊ ကျောင်းလည်း ဆက်မနေချင်တော့ဘူး၊ ဦးလေး လုပ်ခိုင်းတဲ့ သစ်လုပ်ငန်းလည်း ဝါသနာမပါဘူး၊ ငါတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ရန်ကုန်ကို လစ်တော့မယ်”

“ဘာလဲကွ၊ မင်း ခဏခဏပြောဖူးတဲ့ စာပေနယ်ထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်တော့မယ်ဆိုပါတော့”

“အေးပေါ့ ကျော်မောင်၊ ငါ့ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ရောက်အောင်တော့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ ချီတက်ရမှာပဲ”

ဤတွင် ကိုကျော်မောင်က ဦးခေါင်းကို အသာယမ်းလိုက်ရင်း...

“မဟုတ်သေးပါဘူး စိန်လွင်ရာ၊ မိတ်ဆွေကောင်းအနေနဲ့ပြောရရင် နည်းနည်းတော့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားစေချင်သေးတယ်”

“နည်းနည်းမဟုတ်ဘူး၊ ငါလေ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် အချိန်ယူ စဉ်းစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီနေ့ ငါ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်၊ ရန်ကုန်လာခဲ့မယ်ဆိုတဲ့”

အကြောင်း ဘိုးထင်ကြီးဆီကိုတောင် စာရေးလိုက်ပြီပြီ”

ကိုစိန်လွင်သည် စကားကို ရုတ်တရက် ဖြတ်၍ ကိုကျော်မောင်ရော၊ ကိုလှဦးကိုပါ အဓိပ္ပာယ်ပါလှသော မျက်နှာထားဖြင့် တစ်လှည့်စီကြည့်လိုက် ပြီးမှ...

“မင်းတို့ ငါ့မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ထားလိုက်”

ကိုစိန်လွင်၏မျက်နှာသည် ပိတ်ကားကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားလှ မတတ် ပေါ်လာရာမှ ဆက်လက်၍...

“ငါလေ ... စိန်လွင်ဆိုတဲ့ ကလောင်ရူးဟာ တစ်နေ့ကျရင် နိုင်ငံ ကျော် စာရေးဆရာအဖြစ်နဲ့ မင်းတို့ကို ဒီမျက်နှာ လာပြဦးမယ် သိလား၊ မြဲမြံသာ မှတ်ထားလိုက်ကြပေတော့”

ထိုစကားဆုံးသည်နှင့် ကိုစိန်လွင်မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းနှင့်အတူ ရောနှောပေါ်လွင်လာသော အဆောက် အအုံတစ်ခုသည်လည်း ရန်ကုန်ဘူတာရုံကြီးအဖြစ် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လွင်လာ သည်ကို တွေ့ရ၏။ နောက်မကြာမီ ဘူတာရုံအတွင်းမှ သားရေအိတ်တစ် လုံးကိုင်၍ ကိုစိန်လွင် ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရပြီး အကြိုလာမည့်သူကို ရှာသည့်နှယ် ဦးခေါင်းတလည်လည်နှင့်ရှိနေခိုက် အသံတစ်ခုသည် ရုတ် တရက် ပေါ်လာပြန်၏။

“ဒီနေ့ ဒီရက်မှာ သူ လာမယ် စောင့်ကြိုပါဆိုတဲ့စာကို ကျွန်တော် ရထားခဲ့ပေမဲ့လည်း ကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ဘူတာရုံကို အချိန်မီ မရောက်နိုင် ခဲ့ဘူး၊ သူ့ခမျာ ကျွန်တော့်ကို မျှော်ရင်းနဲ့ ဘူတာရုံမှာ နာရီဝက်လောက် စိတ်အိုက်နေရရှာတယ်”

စကားသံ ပျောက်သွားပြန်၏။

ကိုစိန်လွင်လည်း ဟိုဟိုသည်သည် မျှော်ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် တစ်နေရာသို့ စူးစိုက်သွားပြီး...

“ဟေး... ဘိုးထင်ကြီး ... ကွာ စောင့်လိုက်ရတာ၊ မင်း သိပ်ရှော် တဲ့ သတ္တဝါပဲ”

စကားမဆုံးမီပင် လူရွယ်တစ်ဦး ထိုင်လျက်ပါလာသော ဆိုက်ကား တစ်စီးသည် ကိုစိန်လွင် ရပ်နေသောနေရာတွင် ထိုးဆိုက်လိုက်၏။

“ငါတောင် ခု လိုက်လာတော့မလို့ စိတ်ကူးနေသေးတယ်၊ စစ်ပြီးခေတ် မှာ ပေါ်လာတဲ့ကွက်သစ်တွေ ငါ မရှာတတ်လို့သာပေါ့ကွာ”

“အေး... မင်း အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပဲ၊ ငါတို့ ဝန်ထောက်က ရုံးအလုပ်တင်မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အိမ်တွင်းရေးကိစ္စတစ်ခုပါ ခိုင်းလိုက်တာနဲ့ နောက်ကျသွားတယ်၊ ကဲ... တက်ကွာ”

သို့ ပြောလိုက်သော ဘိုးထင်ကြီးဆိုသူသည် ဆိုက်ကားပေါ်မှမဆင်းဘဲ ကိုစိန်လွင်ဘက်လှည့်၍ ပြောနေသောကြောင့် သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရ။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကိုစိန်လွင်လည်း ဆိုက်ကားနောက်ပိုင်းတွင် တက်ထိုင်လိုက်သဖြင့် ဆိုက်ကားသမားလည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း အရှိန်ယူ နင်းထွက်သွားတော့၏။ အတန်ငယ် ဝေးသွားမှ ထိုအခန်းသည် မှေး၍ ပျောက်သွားကာ...

သာယာလှသော နေထွက်ချိန် ရှုမျှော်ခင်းကလေးတစ်ခုသည် ကြည့် နူးဖွယ် ပေါ်လာပြန်၏။

“ပထမ... သူ ရောက်လာပြီး လေးငါးရက်မှာတော့ ကိုစိန်လွင်ဟာ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပဲ ဝတ္ထုရေးရင်း၊ စာဖတ်ရင်းနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေရှာတယ်၊ ဘယ်စာအုပ်တိုက်ကိုမှ သွားဝံ့လာဝံ့ မရှိရှာသေးဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် နေထွက်ချိန် ရှုမျှော်ခင်း ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပြီး ဝါးထရုံကာ အခန်းတစ်ခုအတွင်းဝယ် နို့ဆီသေတ္တာတစ်လုံးကို စားပွဲ အဖြစ်သုံး၍ စာကုန်းရေးနေသော ကိုစိန်လွင် ပေါ်လာ၏။

စကားသံသည်လည်း ကြားမြဲကြားနေရ၏။

“ဒီလိုနဲ့ ၁၀ ရက်လောက်ကြာမှပဲ ကိုစိန်လွင်ဟာ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ဝတ္ထုတိုက်၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက် အစရှိတဲ့ စာပေမွေးထုတ်ရာ ဌာနတွေကိုသွားပြီး သူ့ဝတ္ထုကလေးတွေကို အရဲစွန့်ပေးရင်း စာပေလောကနဲ့ နီးစပ်အောင် စိတ် မပျက်ဘဲ ကြိုးစားခဲ့ရှာတယ်”

ထိုစကားသံနှင့်အတူ ကိုစိန်လွင် စာရေးနေသည့် အခန်းပါပျောက် သွားပြီး စက်ရုံတစ်ခုအတွင်းမှ အလုပ်သမားများ အလုပ်ဆင်းလာသည့် ရှုခင်းတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

နောက် ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်းရှိ လမ်းတစ်လမ်းထဲသို့

ဆွမ်းခံကြွလာသော သံဃာတော်နှစ်ပါးအား အိမ်တစ်အိမ်မှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ထွက်၍ ဆွမ်းလောင်းသည့်အခန်း ပေါ်လာ၏။

ဤအခန်းသည်လည်းကောင်း၊ စောစောက ရှုခင်းများသည် လည်းကောင်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းနှင့် ဘာမျှမသက်ဆိုင်သော်လည်း သဘောအားဖြင့် ကိုစိန်လွင် စာရေးသည်မှာ နေထွက်ချိန်မှသည် ညနေ အလုပ်သမားများ အလုပ်ဆင်းလာသည့်အချိန်ထိ တစ်နေ့လုံးပင်ဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်များ ဆွမ်းခံကြွသည့် ရှုခင်းမှာလည်း တစ်နေ့သော နံနက်ဟူ၍လည်းကောင်း အသီးသီး အဓိပ္ပာယ်ဆောင်ထားသော ရှုကွက်ကလေးများဟူ၍ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်က နားလည်ထားလိုက်ကြ၏။

အထက်ပါ ပြကွက်မှာ တစ်ဆက်တည်းဖြစ်၏။ ဆွမ်းလောင်းပြီး၍ အဒေါ်ကြီး တက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းဆိုသလိုပင် ထိုအဒေါ်ကြီး ဝင်သွားသော အိမ်ခန်းနှင့်ကပ်လျက်ရှိသော အခြားတစ်ခန်းမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခုကိုင်၍ ထွက်လာသူ ကိုစိန်လွင်အား တွေ့ရ၏။

ကိုစိန်လွင်လည်း ထိုထိုဤဤ မျက်လုံးကစားလိုက်ပြီးမှ ငါးထစ်မျှ ရှိသော လှေကားကလေးပေါ်မှ ခပ်လေးလေးဆင်း၍ ထွက်ခွာသွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

မကြာမီ ထိုအခန်းသည် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားပြီး...

ပြည်သူ့ကြေးမုံဂျာနယ်'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်သတ်သတ်တစ်ခု ပေါ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားကာ အဆိုပါ ပြည်သူ့ကြေးမုံဂျာနယ်တိုက်အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး ပေါ်လာသည်အထိ တွေ့လိုက်ရပြီးမှ ဖျတ်ခနဲ ထိုအခန်းပျောက်သွားကာ အလုပ်ခန်းတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

အခန်းထဲတွင် စားပွဲကိုယ်စီနှင့်ထိုင်နေကြသော လူရွယ်၊ လူလတ်သုံးယောက်သည် စာရေးသူရေး၊ ဖတ်သူက ဖတ်နှင့်ရှိနေကြစဉ် အယ်ဒီတာနှင့်တူသူ မျက်မှန်ထူထူတပ်ထားသည့် လူရွယ်သည် တိုက်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ဦး ဝင်လာသံကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ခပ်ယိုယို ဝင်လာသူကား ကိုစိန်လွင်ဖြစ်၏။

နောက် အယ်ဒီတာ့ရုပ်လုံး ပေါ်လာပြန်ပြီး စိတ်မပါ့တပါ အမူအရာ

ဖြင့်...

“လာလေ... ထိုင်”ဟု သာမန်အားဖြင့် ပြောလိုက်ပြီး ကိုင်ထားသော စာအုပ်ကို ဖတ်မြဲဖတ်နေ၏။

ဤတွင် ကိုစိန်လွင်လည်း ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် အမူအရာဖြင့် ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ထိုလူရွယ်သုံးယောက်ဆီသို့ မသိမသာအားဖြင့် တစ်လှည့်စီ အကဲခတ်နေ၏။

စာရေးသူက ရေးမြဲ။

စာဖတ်သူက ဖတ်မြဲ။

စာပြင်သူက ပြင်မြဲ။

သူ့အား အရေးလုပ်၍ စကားပြောလိုသည့် အရိပ်အယောင်ကိုမူ မည် သူကမျှ မပြသည်နှင့် ကိုစိန်လွင်တွင် အားငယ်သွားသလို ထိုသူများအား ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွှဲလိုက်ပြီး နံရံတွင် ချိတ်ထားသောပုံများဆီသို့ မျက် လုံး ရောက်သွားတော့၏။

၁၁ နာရီထိုးရန် မိနစ် ၂၀ ခန့်လိုသေးသောအချိန်ကို ပြနေသည့် တိုင်ကပ်နာရီနှင့်အတူ ရှုမျှော်ခင်းပုံကလေးများ တစ်ပုံပြီးတစ်ပုံ ပေါ်နေသည့် အချိန်တွင် စကားသံသည် ရုတ်တရက် ထွက်လာပြန်၏။

“ကလောင်သစ်ကလေးများကို အမြဲ ဖိတ်ခေါ်နေပါတယ်၊ တက်သစ် စ ကလောင်ရှင်ကလေးများကို မြေတောင်မြှောက်ပေးစမ်းပါရစေ စသဖြင့် အမြဲ ကြွေးကြော်နေတဲ့ စာပေလောကကို တော်တော်ကလေး အထင်ကြီးခဲ့ သမျှ ကိုစိန်လွင်ခမျာ ကိုယ်တွေ့ကျမှပဲ စာအုပ်ရောင်းကောင်းရုံ အသံ ကောင်းဟစ်တာလို့ သိရရှာတော့တယ်။ သူတို့လို ကလောင်ရှင်ပေါက်စ ကလေးများကို မြေတောင်မြှောက်ပေးဖို့ဆိုတာ ဝေးလို့၊ အဖက်လုပ်ပြီးတော့ တောင် စကားမပြောချင်သလို ဆက်ဆံတတ်ကြတဲ့ လက်ရှိ ရန်ကုန် စာပေ လောကအကြောင်းကိုဖြင့် ကိုစိန်လွင်ဟာ သူ ပြန်လာတိုင်း ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချလေ့ရှိပါတယ်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလေ့ ရှိပါတယ်”

ထိုစကားသံရော မှန်ပေါင်တပ် ရှုမျှော်ခင်း ကားကလေးများပါ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြီး ကိုစိန်လွင် ပေါ်လာပြန်၏။

စောစောက မူအတိုင်းပင် အယ်ဒီတာနှင့်တကွသော လူရွယ်သုံး
ယောက်အား ကိုစိန်လွင်သည် အကဲခတ်သလို ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

ထူး၍ကား ခြားနားမလာ၊ ယခင်ပုံစံအတိုင်း ကိုစိန်လွင်အား လှည့်၍
သော်မှ ကြည့်ဖော်မရ၊ ရေးမြဲရေး၊ ဖတ်မြဲဖတ်လျက်ပင်ရှိ၏။ အထူးသဖြင့်
အယ်ဒီတာနှင့်တူသူ မျက်မှန်ထူထူဆရာမှာ မျက်နှာထား အတင်းဆုံးဖြစ်နေ
၏။ ကိုစိန်လွင် စိတ်အိုက်လာသည့်ပမာ နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

၁၁ နာရီတိတိ ရှိနေလေပြီ။

သို့နှင့် ကိုစိန်လွင်လည်း ထိုသုံးယောက်အနက် မျက်နှာထားအချို့ဆုံး
သော လူရွယ်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားကာ...

“တစ်ဆိတ်လောက်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကလေးအကြောင်း မသိ
ရဘူးလား” ဟု မရဲတရဲနှင့်ပင် ကိုစိန်လွင်က မေးလိုက်၏။

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ အယ်ဒီတာကို မေးပါ”

ထိုလူရွယ်က ဤလို ပြောလိုက်သည်နှင့် ကိုစိန်လွင်လည်း အယ်ဒီ
တာဘက်သို့ မျက်လုံးလည်သွား၏။ စောစောက လူရွယ်ပြောလိုက်သော
စကားသံကြောင့် အယ်ဒီတာ မော့အကြည့်နှင့် ကိုစိန်လွင်တို့ မျက်လုံးချင်း
ဆုံသွားကာ...

“ကျွန်တော် လာနိုင်ပါသလား ခင်ဗျာ” ဟူသော အမူအရာဖြင့် ကို
စိန်လွင်က အောက်ကျိုပြုံး ပြုံးရင်း အယ်ဒီတာ့စားပွဲအနီးသို့ ခပ်ယိုယို
လှမ်းသွား၏။

အယ်ဒီတာ့ စားပွဲအနီးတွင် ရပ်မိသည်နှင့် ကိုစိန်လွင်သည် လည်
ချောင်းရှင်းသလို တံတွေးတစ်ချက် မျိုလိုက်ပြီးမှ...

“ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကလေး ဘယ်လို သဘောရတယ်ဆိုတာ သိချင်တာ
နဲ့...”

“အင်း... ခင်ဗျားဝတ္ထုက ဘယ်ဟာပါလိမ့်”

အယ်ဒီတာက မျက်နှာမမော့ဘဲ မျက်လုံးလှန်ကြည့်ရင်း ရေရွတ်ကာ
စဉ်းစားသလို တွေ့နေခိုက်...

“လေထဲက မေ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကလေးပါ”

“ဩ... ဩ၊ အဲဒါ မဖတ်ရသေးဘူး၊ ခင်ဗျား ပြန်လိုချင်ရင်တော့

ယူသွားနိုင်တယ်”

အယ်ဒီတာက ခပ်တည်တည်ပင် ပြောလိုက်၏။

“ဟာ... ကျွန်တော် ပြန်လိုချင်လို့ လာတောင်းတာ မဟုတ်ရပါဘူး၊ ဒီဝတ္ထုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘယ်လိုသဘောရတယ်ဆိုတာ ဆရာတို့ရဲ့ဝေဖန်ချက် ကလေး သိချင်တာလောက်ပါပဲ”

“ဒါဖြင့် နောက်တစ်လလောက်ကြာမှ လှည့်လာပေးဦးတော့၊ ဒီမှာ အလုပ်က သိပ်များတယ်၊ ခင်ဗျားတို့လို ကလောင်သစ်တွေရဲ့ စာမူက တစ်လ တစ်လ အစိတ် နှစ်ဆယ်လောက် ရောက်ရောက်နေတော့ အားလုံးကို တစ် ပြိုင်တည်း မဖတ်နိုင်ဘူးဗျ”

“ကောင်းပါပြီ၊ ဒါဖြင့်လည်း ကျွန်တော် နောက်တစ်လလောက်ကြာ မှပဲ လာပါ့မယ်”

ကိုစိန်လွင်သည် မျက်မှန်တော်တင်းနေသော အယ်ဒီတာမင်း စိတ် မကွက်စေရန် ခပ်သုတ်သုတ် ပြော၍ ရုတ်ခြည်းပင် လှည့်ထွက်သွားတော့ ၏။

ထို့နောက်တစ်ဖန် အခြားသော စာအုပ်တိုက် တစ်တိုက်အတွင်းသို့ ကိုစိန်လွင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရပြန်၏။

‘သရုပ်ဖော် စာပေတိုက်’ဟူသော သစ်သားဆိုင်းဘုတ်ကလေး ချိတ် ဆွဲထားသည့် နံရံကိုကျောပေး၍ ထိုင်နေသော တိုက်အုပ်ဖြစ်သူက...

“ဘာကိစ္စလဲ”ဟု မေးလိုက်သဖြင့် ကိုစိန်လွင်လည်း ခါးကလေး အသာညွတ်တဲ့ကာ...

“ဪ... ကျွန်တော် ပို့ထားတဲ့... ဟို...”

ကိုစိန်လွင်သည် အောက်နှုတ်ခမ်းကို အပေါ်သွားဖြင့် ကိုက်၍ တွေ့နေ ပြီးမှ...

“ဟို... ဆူးနဲ့ နှင်းဆီဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကလေးအတွက် ဆရာတို့ ကြိုက် မကြိုက်...”

ကိုစိန်လွင်မှ စကားမဆုံးသေးမီ...

“သိပြီ... သိပြီ၊ ခင်ဗျားဝတ္ထု ပြန်ယူသွားပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့ မသုံးနိုင်ဘူး”

တိုက်အုပ်သည် ပြောပြောဆိုဆို အံ့ဆွဲထဲမှ ဖိုင်ကြီးတစ်ခုကိုထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဝတ္ထုစာမူကို ရှာနေ၏။

“ဖတ်လို့ရော ပြီးပါပြီလားခင်ဗျာ၊ အဲဒီဝတ္ထုမှာ ဘာတွေ ချို့ယွင်းနေ တယ်ဆိုတာကလေး သိရရင်ဖြင့်...”

တိုက်အုပ်က ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး...

“ခင်ဗျားစာမူကိုလား၊ ဝတ္ထုနာမည်မြင်တာနဲ့ ဖတ်ချင်တဲ့စိတ် ကုန် သွားတယ်”

တိုက်အုပ်သည် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုလှန်၍ ဘေးဘက်သို့ကားပြရင်း ဟန်ပါပါ ပြောလိုက်သောကြောင့် ကိုစိန်လွင်တွင် မျက်နှာမထားတတ် အောင် ဖြစ်သွားရှာ၏။ တိုက်အုပ်ကပင် ဆက်လက်၍...

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ စေတနာနဲ့ ဝေဖန်ရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားဟာ ဝတ္ထု နာမည်တောင် မပေးတတ်သေးသလို ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားဝတ္ထုကို အမည် ပေးထားတာက ဆူးနဲ့နှင်းဆီတဲ့နော်၊ အဲ... နှင်းဆီပန်းမှာ ဆူးရှိတယ်ဆိုတာ ကလေးကအစ သိနေတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ ဝတ္ထုနာမည်ကအစ ပေါ့ပေါ့ ဆဆ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ အထဲကစာကို ဖတ်ချင်တဲ့စိတ် ဘယ်ရှိတော့မလဲ ဗျာ၊ ကဲ... ရော့... ရော့၊ ခင်ဗျား စာမူ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို တိုက်အုပ်က ကမ်းပေးလိုက်သည်နှင့် ကိုစိန်လွင်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ရှက်လွန်း၍ တုန်နေသော လက်များဖြင့် စာမူကိုလှမ်းဆွဲပြီး ခြေလှမ်းကျဲနှင့် ထွက်လာခဲ့တော့၏။

ထိုအခန်းပျောက်သွားပြီးနောက် သူ တည်းခိုနေထိုင်ရာ ကွက်သစ် ကလေးထဲသို့ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် လျှောက်လာသော အခန်းနှင့်အတူ စကား သံသည်လည်း ပေါ်လာပြန်၏။

“အဲသလို ရန်ကုန်စာပေလောကရဲ့ စိတ်ပျက်စရာ ဆက်ဆံမှုတွေ ကြောင့် ကိုစိန်လွင်ဟာ တစ်ခါတစ်ခါတော့ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်နေတဲ့ သူ့ ရည်မှန်းချက်ကို လက်လွှတ်လိုက်တော့မယောင်ယောင် စကားမျိုး ပြော ပြောလာတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဝါသနာက ကြီးလွန်းနေတော့ ဒီစိတ်ဟာ ခဏပဲ၊ ခု စိတ်ကုန်ပြီပြောပြီး တော်ကြာ ဝတ္ထုကိုပဲ ထိုင်ရေးချင်ရေးနေလေ့ရှိ ပါတယ်”

ထိုစကားပြတ်သွားသည့်အချိန်၌မူကား ကိုစိန်လွင်သည် လေးလံသော ခြေများဖြင့် အိမ်ပေါ်တက်၍ အခန်းထဲဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရပြီး ချက်ချင်းပင် ထိုရှုခင်းပျောက်သွားကာ...

စာအုပ်တိုက်၊ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ တစ်တိုက်ဝင်၊ တစ်တိုက်တက်ဖြင့် စိတ်ပျက်အားငယ်စွာ ထွက်၍ထွက်၍လာသော အခန်းများသည် တစ်ခုစီ သီးသန့်မဟုတ်ဘဲ အရောရော အနှောနှော ပေါ်လျက်ရှိ၏။ စကားသံကလည်း ဤသို့လျှင် သရုပ်ဖော်နေပြန်၏။

“ဒီလိုနဲ့ တစ်လကျော်ကျော်လောက်ဟာ စာအုပ်တိုက်၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တိုက်တွေ လျှောက်သွား၊ သူ့ဝတ္ထုအကြောင်းစုံစမ်းနဲ့ အချိန်တွေသာ ကုန်ခဲ့တယ်။ တစ်ခါမှ ဟန်ကျခဲ့တဲ့ မျက်နှာထားမျိုး မတွေ့ရဘူး။ ဒါပေမဲ့လို့လည်း ဇွဲကတော့ နည်းနည်းကလေးမှ လျော့မသွားဘဲ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားနေတာကိုသာ တွေ့ရပါတယ်”

တစ်ဖန် ထိုစကားသံနှင့်အတူ ရောထွေးယှက်တင် ပေါ်နေသော အထက်ပါအခန်း ပျောက်သွားကာ...

အလုပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်း၌ အဝတ်အစား ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ဖြင့် ဣန္ဒြေရရ ထိုင်၍ လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသော အသက် ၂၀ ခန့်အရွယ် အမျိုးသမီးကလေးတစ်ဦး ပေါ်လာ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထိုအခန်းပျောက်၍ ‘ပျော်တော်ဆက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်’ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကလေး ဆွဲချိတ်ထားသည့် တိုက်တစ်ခုအတွင်းသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန် ဝင်သွားသော ကိုစိန်လွင်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

နောက်... အမျိုးသမီးက ဣန္ဒြေရရပင် အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် ကိုစိန်လွင်ကပါ ပြန်၍ပြုံးပြရင်း အလုပ်ခန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံး ကစားလိုက်၏။

လေးလုံးသော စားပွဲတစ်ခုစီပေါ်တွင် တိုက်အုပ်၊ တွဲဖက်စာတည်း၊ တာဝန်ခံစာတည်း၊ ဖြန့်ချိရေးမှူး အစရှိသော သုံးမြောင့်သစ်သားတုံး ဆိုင်းဘုတ်ကလေးများ တင်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သို့သော် ဆိုင်ရာ တာဝန်ခံများကား တစ်ယောက်မျှမရှိ။

သို့နှင့် ကိုစိန်လွင်လည်း လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသူ အမျိုးသမီးကလေး

ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ ကုလားထိုင်လွတ် နောက်မှီကို ကိုင်၍ရပ်တဲ့ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်အပြုတွင်...

“ထိုင်လေ... ထိုင်ပါ” ဟု အမျိုးသမီးကလေးက အပြုံးတစ်ဝက်နှင့် လက်ဟန်ပါ ပြလိုက်၏။

ကိုစိန်လွင်လည်း နေသားတကျ ထိုင်မိသည်နှင့်...

“အယ်ဒီတာတွေ ဘယ်သွားကြပါလိမ့် မမြင့်ကြည်” ဟု ကိုစိန်လွင်က မေးလိုက်၏။

“ထမင်းစားပြန်ကြတယ်လေ၊ တချို့ကလည်း လက်ဖက်ရည်သောက် ဆိုပါတော့”

ကိုစိန်လွင်က စကားကို ရုတ်တရက် ပြန်မစသေးဘဲ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို လျှာနှင့်သပ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကလေးအကြောင်း ဘာများ ပြောသံကြားသေး သလဲဗျာ... ဟင်”

“အဲဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး ကိုစိန်လွင်” ဟူသော စကားသံနှင့်အတူ မမြင့်ကြည်၏ အမူအရာသည် ကိုစိန်လွင်အား ကရုဏာသက်သလို အသွင်မျိုး ပြောင်းသွားရာမှ ဆက်လက်၍...

“အင်း... ရှင်တို့ ကလောင်သစ်တွေလည်း ဒုက္ခပဲနော်၊ ဒီဝတ္ထုကလေး တစ်ပုဒ်အတွက်နဲ့ လာရတာနဲ့ပဲ ခြေတိုလုနေပြီ”

“သိတဲ့အတိုင်းပါပဲဗျာ၊ ဒါပါဆို ခြောက်ခေါက်ရှိနေပြီကော၊ ကျွန်တော် လာရတာ”

“သိသပေါ့ရှင်၊ ကိုစိန်လွင် တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကလောင် သစ်တိုင်းလိုလိုပဲ၊ သူတို့ရေးတဲ့ကဗျာကလေး၊ ဝတ္ထုကလေးတွေ စွံဖို့အရေး အယ်ဒီတာတို့၊ တိုက်ရှင်တို့ကို ခေယယနဲ့ အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး...”

မမြင့်ကြည်လည်း စကား ဤတွင်ဖြတ်၍ ပါးစပ်ကို လက်ဖျားကလေးဖြင့်ပိတ်ရင်း အတွင်းဘက်ရှိ ရုံးသုံးတံခါးရွက်ကလေးများ တပ်ထားသည့် အပေါက်ဆီသို့ ငဲ့ကြည့်လိုက်၏။

“စာစီသမားတွေများ ကြားသွားပြီလား မသိဘူး၊ ဒီလိုစကားမျိုးကို အယ်ဒီတာတွေမရှိတုန်းမို့သာ ပြောဝံ့တာ၊ ဒါနဲ့ ရှင်ကော စိတ်မပျက်သေးဘူး”

လား ကိုစိန်လွင်၊ ဒီစာရေးဆရာအလုပ်က နာမည်မရသေးခင်တော့ တော်
တော်ပဲ သည်းခံနိုင် အောက်ကျိုနိုင်မှ တန်ကာကျတာရှင့်”

“အင်း... ရန်ကုန်က စာပေလောကဟာ ကလောင်သစ်တွေအပေါ်
ဒီလောက် နှိမ်လိမ့်မယ်လို့ လုံးဝ မထင်ခဲ့ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လို နယ်က
စာပေဝါသနာအိုးတွေဆို သိပ်အထင်ကြီးတာပေါ့၊ ခုလို ကိုယ်တွေ့ကြုံမှပဲ
ဒီလိုပါလားလို့ သိရတော့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်တော့ စိတ်
မလျော့သေးဘူး၊ ဒါနဲ့ စကားမစပ် ရိုင်းတယ်လို့ မယူဆရင်တော့ စကား
တစ်ခု မေးပါရစေလား မမြင့်ကြည်”

မမြင့်ကြည်၌ ပထမသော် မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းသွားပြီးမှ...

“ဘာများပါလိမ့်ရှင်”

“ဒီလိုပါ၊ ခုဆိုရင် စာပေနဲ့ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်စရာရယ်လို့
အရေးတယူ လက်ခံတာဆိုရင် မမြင့်ကြည် တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ဒါ
မှန်တဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ၊ အဲဒီတော့ အကြောင်းရှိလို့ တိုင်ပင်ချင်တဲ့အခါ
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးနိုင်အောင် မမြင့်ကြည်တို့အိမ်လိပ်စာကို သိထား
ရရင် ကောင်းမလားလို့”

မမြင့်ကြည်က အတန်ကြာတွေနေပြီး...

“သိရပါတယ်ရှင်... သိရပါတယ်၊ ဗဟန်း ၃ လမ်း၊ အိမ်နံပါတ်
၃၃၃။ မှတ်မိရဲ့မဟုတ်လား၊ ၃ လမ်း၊ အိမ်နံပါတ် သုံးသုံးလုံး”ဟု မမြင့်ကြည်
က သောလုံးကလေးသဖွယ်ပြောရင်း ရောနှော ရယ်လိုက်၏။

ထိုအခိုက် ယောက်ျားလူရွယ် သုံးယောက်နှင့် အသက် ၄၀ ခန့် လူ
ကြီးတစ်ဦး တိုက်ထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့ရပြီး...

“ဘယ့်နှယ်... ခေတ္တရာစိန်၊ ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

ဟု အသက် ၄၀ ခန့်အရွယ် လူကြီးက ကလောင်နာမည်ကိုခေါ်၍
ခပ်ပြုံးပြုံးပင် နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် ကိုစိန်လွင်တွင် “ဒီလို ဖော်ရွေတဲ့
တိုက်ရှင်မျိုးလည်း ရှိပါသေးကလား”ဟူသော အတွေးမျိုးဖြင့် အားတက်
သွားသလို ပြုံးမိရင်း တိုက်ရှင်ရှိရာ စားပွဲအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ခပ်ရဲရဲပင်
ထိုင်ချလိုက်၏။

“ခင်ဗျားဝတ္ထုကိစ္စကိုပဲ လာမေးတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နောက်ထပ် ရေးလာတဲ့ဝတ္ထု အသစ်တစ်ပုဒ်လည်း ပါပါ သေးတယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုစိန်လွင်လည်း အပေါ်အကျီအတွင်းအိတ်ထဲမှ စာအိတ်ရှည်တစ်ခုကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ တိုက်ရှင်ကလည်း လှမ်းယူ၍ စားပွဲပေါ် တင်ထားလိုက်ပြီးမှ...

“ခင်ဗျား လာရတာလည်း လေးငါးခေါက်ရှိနေပြီနော်၊ အင်း... အား တော့ နာစရာပဲ”

“ဟာ... ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဆရာတို့မှာ အလုပ် ဘယ်လောက်များတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုကို အခု မဖတ်ရသေးလည်း...”

ကိုစိန်လွင် စကားမဆုံးသေးမီပင် တိုက်ရှင်ဖြစ်သူက...

“အရင်ပေးထားတဲ့ ဝတ္ထုကို ပြောတာမဟုတ်လား၊ အဲဒါတော့ ဖတ် ပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တယ်တော့ မကြိုက်လှဘူး”

ကိုစိန်လွင်တွင် ရုတ်တရက် မျက်လွှာကလေး ကျသွားပြီးမှ တိုက် ရှင်အား မော့ကြည့်တဲ့ကာ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောတော့မည်ကဲ့သို့ ပါးစပ်ပြင် လိုက်စဉ်...

“အရေးအသားနဲ့ စကားအသုံးအနှုန်းတွေကတော့ စံချိန်မီပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝတ္ထုစပုံ၊ အဆုံးသတ်ပုံနဲ့ ဇာတ်ကွက် အချိတ်အဆက် ဆင်ပုံကတော့ တော်တော် လိုနေသေးတာကို တွေ့ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဝေဖန်ပြီး ရှင်းပြတာကိုပဲ ကျွန် တော်ဖြင့် ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီလို ဝေဖန်ပေးတဲ့ ဆရာတို့လို လူရှိမှလည်း ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ကို တွေ့နိုင်ပါတယ်”

“နို့ပေမဲ့ ခင်ဗျား လက်စလက်နကတော့ ကြိုးစားရင် အောင်မြင်ဖို့ လမ်းများတယ်နော်၊ စိတ်တော့ မလျော့နဲ့”

“ဒါတော့ စိတ်ချပါ ဆရာ”

ထိုအခိုက်တွင် အသက်သုံးဆယ်ခန့် လူရွယ်လူလတ်တစ်ယောက် ရုတ်တရက် ပေါက်လာသည်တွင် တိုက်ရှင်ရော အယ်ဒီတာများပါ ပျာပျာ သလဲ ထ၍ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ကြသည်ကိုတွေ့ရပြီး တာဝန်ခံစာတည်းက...

“ဘယ့်နှယ်လဲ ဆရာ၊ မနက်ကတောင် ဒီက သူငယ်ကလေးတစ်

ယောက် လွတ်လိုက်သေးတယ်၊ ဆရာ့ဆီက ဝတ္ထုတောင်းဖို့၊ အဲဒါ ”ဟူသော စာတည်း၏ စကားစမှ မပြတ်သေးမိ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ကျွန်တော် လာခဲ့တာပေါ့”

ထိုဝင်လာသူ လူရွယ်က ဤလိုပြောလိုက်သည်နှင့်...

“ဝတ္ထုကော ပါတယ်မဟုတ်လား၊ ပေးပါဗျာ... ကျေးဇူးပါပဲ”ဟု တိုက်ရှင်ဖြစ်သူက လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဆန့်တန်းရင်း အရေးတယူ တောင်းလိုက်သည်တွင်...

“အို... မပါဘူးဗျ၊ ဒီလတော့ သည်းခံဗျာ၊ ရေးနိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ အဲဒါ လာပြောတာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ဆီက လူ ခဏခဏလွတ်ပြီး စာမူတောင်းခိုင်းနေမှာစိုးလို့”

သို့လျှင် အဆိုပါလူရွယ်က ပြောလိုက်သည်နှင့်...

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလ မဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာ့ဝတ္ထုမပါလို့ တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ဘူး၊ ဝတ္ထုရှည်ကြီးမရေးနိုင်တောင် အတိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရေးပေးပါ ဆရာ၊ အထူးပဲ တောင်းပန်ပါတယ်”ဟု တွဲဖက်စာတည်းက ညည်းညည်းညူညူ ဝင်ပြောပြန်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျား မရေးတာ သုံးလရှိပြီ၊ ဒီလတော့ ဆက်ဆက်ကလေး လုပ်ပေးစမ်းပါဦး၊ နောဗျာ...နော်၊ ကိုင်း... ဘာသောက်မလဲ၊ ကော်ဖီပူပူလား၊ လိမ္မော်ရည်အေးအေးလား”

တိုက်ရှင်က စီးကရက်ဘူး လှမ်းပေးရင်း မေးလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ ဘာမှ မမှာနဲ့၊ မသောက်တော့ဘူး၊ ဝင်စရာကလေး ကိစ္စကလေးရှိနေသေးလို့၊ ကဲ... သွားမယ်ဗျာ နော်၊ အားလုံးပဲ”

ထိုလူရွယ် စာရေးဆရာသည် စီးကရက်တစ်လိပ်သာယူ၍ မီးညှိဖွာ ရှိုက်လျက် ပြောပြောဆိုဆို ထွက်ခွာသွားသည်တွင်...

“ရေးဖြစ်အောင် ရေးထားပါ ဆရာ... နော်၊ သန်ဘက်ခါ အယူလွတ်လိုက်ပါရစေ”

တိုက်ရှင်ဖြစ်သူက သို့လှမ်းပြောရင်း တံခါးဝဆီသို့ အတန်ကြာ ငေးကြည့်နေပြီးမှ ခပ်လေးလေး ထိုင်ချလိုက်ကာ စာတည်းဘက်လှည့်၍...

“ဒီမှာ ကိုဘမြိုင်၊ နက်ဖြန် အလုပ်လာရင်း သူ့အိမ်ကို ခင်ဗျားကိုယ်

တိုင် ဝင်ခဲ့ဖျာ၊ အတင်းနားပူပြီးသာ ရေးခိုင်းပေတော့၊ သူ့ဝတ္ထုမပါလို့ စာဖတ်
ပရိသတ်ရော၊ နယ်ကိုယ်စားလှယ်တွေကရော၊ ဆူစာပူစာတွေ ရေးလှပြီ၊
မရသကအဆုံး သုံးလေးမျက်နှာလောက်ဖြစ်ဖြစ် ရအောင် ကြိုးစားပါဦးနော်”
တိုက်ရှင်က ပြောနေသည်ကို စာတည်းဖြစ်သူက ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်နှင့် နားထောင်နေပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် မနက် အလုပ်လာရင်း သူ့အိမ် ဝင်ခဲ့ပါမယ်”
ထိုစာရေးဆရာဝင်လာသည်မှ ထွက်သွားသည့်အချိန်ထိ ကိုစိန်လွင်
လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူတို့၏ ပြောဆိုလှုပ်ရှားမှုများကို ယောင်
ချာချာ ငေးကြည့်နေရှာ၏။

နောက် တိုက်ရှင်နှင့် စာတည်းတို့ စကားပြတ်သွားပြီး တိုက်ရှင်က
ကိုစိန်လွင်အား လှည့်ကြည့်ရင်း...

“အဲ... ခင်ဗျားကို ကျုပ် အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေးချင်တာရှိတယ်၊ အဲ
ဒါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါခင်ဗျာ”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ခုလိုသာ စမ်းတဝါးဝါးနဲ့ ဝတ္ထု
ရေးနေရင် တော်တော်နဲ့ ခရီးရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

တိုက်ရှင်သည် စကားကို ရုတ်တရက်ဖြတ်ကာ မေးစေ့ကို လက်ဖျား
ကလေးဖြင့်ပွတ်နေပြီးမှ...

“ဪ... ဒါနဲ့ ခု ခင်ဗျား ဘာလုပ်သလဲ၊ ကျောင်းနေတုန်းပဲလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနှစ်ပဲ ကျောင်းက ထွက်ခဲ့ပါတယ်”

“အလုပ်အကိုင် မရှိသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မရှိသေးပါဘူး”

“နို့... ဘယ်လို အလုပ်မျိုး လုပ်မယ်လို့ကော စိတ်ကူးပြီးပလား”
ကိုစိန်လွင်လည်း မျက်လုံးကို အောက်စိုက်၍ အခိုက်အတန့် စဉ်းစား

နေပြီးမှ...

“ကျွန်တော်တော့ ဒီပြင်အလုပ်ထက် စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့ကိုပဲ ရည်ရွယ်
ရင်း ရှိပါတယ်”

“အင်းပေါ့လေ... ဝါသနာက ကြီးပေသကိုး၊ အဲဒီတော့ ကျုပ် ခုန

ပြောသလို ကိုယ့်ဟာကိုယ် စမ်းတဝါးဝါး ရေးနေတာထက် စာပေလောကနဲ့ နီးစပ်အောင်နေပြီး ဝါရင့်စာရေးဆရာတွေနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်၊ သူတို့ဆီက အကြံဉာဏ်တောင်း၊ အဲသလိုဆို ပိုမကောင်းပေဘူးလား”

တိုက်ရှင်သည် စကားများကို ထွေးမသွားအောင် တစ်ပိုဒ်ချင်း၊ တစ်ပိုဒ်ချင်း ပီသပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်၏။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ခင်ဗျာ”

“အဲသလို ဖြစ်နိုင်ဖို့ဟာ စာပေလောကထဲဝင်ပြီး အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်မှ ပဲ အရာရောက်မယ်၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား လုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ၊ စာပြင်ဆရာ အဖြစ်နဲ့တော့ အလုပ်တစ်ခု ကျုပ် ပေးနိုင်တယ်၊ လခတော့ များများမတတ် နိုင်သေးဘူး၊ ကျုပ်တို့မဂ္ဂဇင်းက ရှုံးနေလို့ တစ်လ ၇၅ ကျပ်လောက်ပဲ ပေး နိုင်မယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျား လုပ်နိုင်မလုပ်နိုင် စဉ်းစားပေါ့”

ကိုစိန်လွင်တွင် ရုတ်တရက် တွေ့သွားပြီးမှ...

“ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားပါ့မယ်”

“အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့ဆီမှာ လူလိုနေလို့မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားရဲ့ စာပေခွဲကို လေးစားတဲ့အတွက် တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီတဲ့သဘောမျိုး ပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သို့ ပြောလိုက်သော ကိုစိန်လွင်၏ မျက်နှာထားတွင် အသွင်တစ်မျိုး ဖြင့် စဉ်းစားသလို တွေ့သွားရာမှ ထိုအခန်းသည် မှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွား ပြီး သူ တည်းခိုနေထိုင်ရာ ကိုဘိုးထင်ကြီး၏ အိမ်ကလေးအတွင်းသို့ ပြန် ရောက်လာသည့်အခန်း ပေါ်လာ၏။

ကိုစိန်လွင်လည်း ဝတ်ထားသော အပေါ်အင်္ကျီကို ဝါးထရံရို အင်္ကျီ ချိတ်တွင် လှမ်းချိတ်လိုက်၏။ ထိုအင်္ကျီချိတ်နှင့် တစ်ပေသာသာလောက် အကွာတွင် တစ်နေ့ တစ်ရွက်ဆုတ်ရသော ပြက္ခဒိန်ကလေးတစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ နေ့စွဲရက် ၉ ဂဏန်းကိုလည်း ထင်ရှားစွာ တွေ့ရ၏။

နောက် ကိုစိန်လွင်လည်း ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို လေးနက်စွာ တွေးနေ၏။

သူ့အား မမြင့်ကြည်က ကရုဏာသက်စွာဖြင့် အရေးတယူ လက်ခံ

ဆွေးနွေးလိုက်သည်ကိုလည်းကောင်း၊ တိုက်ရှင်ဖြစ်သူက အလုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြောလိုက်သည်များကိုလည်းကောင်း၊ နာမည်ကြီး စာရေးဆရာတစ်ယောက်အား တိုက်ရှင်ကအစ သောင်းသောင်းဖြဖြ ဧည့်ခံလိုက်ကြသည်ကိုလည်းကောင်း ကိုစိန်လွင်သည် တရေးရေး မြင်ယောင်လျက်ရှိ၏။

ထိုရှုကွင်းနှင့်အတူ အသံသည်လည်း ပေါ်လာပြန်၏။

“အဲဒီနေ့က သူ ကြုံတွေ့ကြားသိခဲ့ရတာတွေကိုလည်း တစ်လုံးမကျန်ကျန်တော့ကို ပြောပြပါသေးတယ်၊ သူ ဖြစ်ချင်နေတာက စာရေးဆရာ၊ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က စာပြင်ဆရာဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ လေးစားမှုခံချိန်နဲ့ တိုင်းထွာလိုက်တော့ သူ ရည်မှန်းတာထက် သုံးလေးထစ်လောက် နိမ့်နေတယ်လို့လည်း သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြပါသေးတယ်”

နောက် ထိုအသံ ပျောက်သွား၏။ ကိုစိန်လွင်လည်း အတွေးရပ်ကာ မျက်လွှာကို မှေးချလိုက်၏။ ထိုအခန်းသည်လည်း ရေးရေးမှသည် မှုန်၍ မည်းသွားပြီး...

အပေါ်ပိုင်း အဝတ်မပါ၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ လည်တွင်ပတ်လျက် အခန်းထဲဝင်လာသူ ကိုစိန်လွင်အား လေတချွန်ချွန်ဖြင့် ကြည်လင်သာယာနေသော ရှုခင်းကလေး ပေါ်လာ၏။

ကိုစိန်လွင်သည် စွပ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် လုံချည်များကို အစဉ်လိုက် ဝတ်ပြီးသည်နှင့် အင်္ကျီချိတ်ရှိရာ ထရံသို့လျှောက်သွား၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ပြက္ခဒိန်မှ ဂဏန်းသည် 12 ကို ပြထား၏။ သို့နှင့် ကိုစိန်လွင်က ထိုအရွက်ကို ဆွဲဆုတ်လိုက်သဖြင့် Sunday ဟူသော တနင်္ဂနွေနေ့ စာလုံးနှင့်အတူ 13 ဂဏန်းသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်လာ၏။ ကိုစိန်လွင်လည်း ပြက္ခဒိန်စာရွက်ကို ဆုတ်ချေလုံးထွေးလွင့်ပစ်လိုက်ပြီးမှ အပေါ်အင်္ကျီကိုဖြုတ်၍ ဝတ်လိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် ထိုအခန်းပျောက်သွားပြီး အိမ်နံပါတ်ရှာသလို ဟိုဟိုသည်သည်ကြည့်ရင်း ဗဟန်း ၃ လမ်းထဲသို့ ဝင်လာသော ကိုစိန်လွင်အား တွေ့ရ၏။

ဆယ့်လေးငါးလှမ်းမျှ လျှောက်မိလျှင်ပင် သူ ရှာသော အိမ်နံပါတ်ကို တွေ့သွားသကဲ့သို့ အိမ်ကလေးတစ်အိမ်ပေါ် လှမ်းတက်သွား၏။ အိမ်

ဧည့်ခန်းတွင် သင်ဖြူးတစ်ချပ်ပေါ်ထိုင်လျက် ဗန်းတစ်ခုနှင့် အာလူးအခွံနွာ နေသော အသက် ၅၀ ခန့် အဒေါ်ကြီးတစ်ဦးအား တွေ့ရသည်နှင့်...

“မမြင့်ကြည်တို့အိမ်ဟာ ဒီအိမ်ပဲလား ခင်ဗျာ”ဟု ခါးကလေးညွတ်၍ ကိုစိန်လွင်က မေးလိုက်သည်ကို...

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စပါလိမ့်”

အဒေါ်ကြီးသည် အာလူးဗန်းကလေးကို အသာချပြီး သင်ဖြူးဖျာကို အပေါက်စပ်သို့ တိုးပေးလိုက်၏။

“အထူးအထွေ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူနဲ့တွေ့ချင်လို့ပါပဲ”

ကိုစိန်လွင်သည် ရပ်နေလျက်ကပင် ပြောလိုက်သောကြောင့်...

“အေး... ဒီနေ့ အလုပ်အားတာနဲ့ ပျော်ပွဲစားဆိုလား၊ သူ့ကျောင်းနေ ဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လာခေါ်လို့ လိုက်သွားလေရဲ့၊ ကဲ... ထိုင် ပါဦးလား မောင်ရင်”

ပျော်ပွဲစားဆိုသည်မှာ နံနက်စောစောသွား၍ ညနေစောင်းမှ ပြန်လေ့ ပြန်ထရှိသည်မှာ ထုံးစံလို ဖြစ်နေ၏။ ဤသည်ကို ကွက်ခနဲ သဘောပေါက် မိသော ကိုစိန်လွင်က...

“မထိုင်တော့ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ သူလာရင်သာ ပြောလိုက်ပါတော့၊ ခေတ္တရာစိန်ဆိုတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက် လာတယ်လို့”

“ဘယ်သူကွဲ့”

“အဒေါ်ကြီးသည် မျက်လုံးကို ကျယ်ကျယ်ထား၍ နားစွင့်ရင်း မေး လိုက်သောကြောင့်...

“စာရေးဆရာ ခေတ္တရာစိန်လို့”

“ဩ...ဩ... စာရေးဆရာ”

အဒေါ်ကြီးသည် စကားကို ဤတွင်တန့်၍ အောက်နှုတ်ခမ်းပေါ် လျှာဖျားကလေးတင်ကာ ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားနေပြီးမှ...

“အေး.. အဲဒီနာမည်တော့ မောင်ရင် ဆင်းသွားတာနဲ့ အဒေါ် မေ့သွား မှာပဲ၊ တစ်ဆိတ် ရေးပေးခဲ့ရင်ကော မဖြစ်ဘူးလားကွယ်”

ထိုစကားကြောင့် ကိုစိန်လွင်တွင် မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံးမိသွားရာမှ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရေးပေးခဲ့ပါ့မယ် ဒေါ်ဒေါ်”ဟု ပြောရင်း မှတ်စုစာအုပ်ကို

ထုတ်ရေးပြီး စာရွက်ကလေးတစ်ရွက် ဆုတ်ပေးကာ ချာခနဲ လှည့်ဆင်းသွား
၏။

သို့သော် လှေကား၏ အောက်ဆုံးထစ်မှသည် လမ်းပေါ်သို့ ခြေ
တစ်ဖက်ချလိုက်သည်နှင့် ‘ပွမ်...’ဟူသော ဟွန်းသံနှင့်အတူ ဆိုက်ကားတစ်စီး
ထိုးရပ်လာသောကြောင့် ကိုစိန်လွင်လည်း ဆတ်ခနဲ ခြေကိုရုပ်၍ နောက်
ဆုတ်တက်လိုက်ရ၏။

“ဟင်... ကိုစိန်လွင်”

“ဟော... မမြင့်ကြည်”

“ရှင် ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

မမြင့်ကြည်က ဆိုက်ကားပေါ်မှဆင်းရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်ကို...

“ခုပဲလေ... မမြင့်ကြည်၊ ပျော်ပွဲစားသွားတယ်ဆိုတာနဲ့”

“ကဲ... တက်ဦးလေ အိမ်ပေါ်”

သို့နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်သို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တက်ခဲ့ကြ
ပြီး...

“ခဏနော်၊ ကျွန်မ အဝတ်အစားကလေး လဲချေဦးမယ်”ဟု ပြောရင်း
မမြင့်ကြည် အခန်းထဲဝင်သွားသဖြင့် အဒေါ်ကြီးပါ ထဲ၍လိုက်သွား၏။

မကြာမီ မမြင့်ကြည် ပြန်ထွက်လာပြီး ကိုစိန်လွင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်
ဝင်ထိုင်လိုက်ရာမှ...

“သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်က အင်းလျားကို ပျော်ပွဲစားဆိုပြီး လာခေါ်
လို့ လိုက်သွားတာ၊ ဟိုရောက်မှ လူမစုံတာနဲ့ အစီအစဉ်ပျက်ပြီး နောက်
တနင်္ဂနွေကို ချိန်းလိုက်ကြတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ကံကောင်းတာပေါ့နော်”

စကားသည်သာ ဘာလိုလို အဓိပ္ပာယ်ဆောင်နေသော်လည်း ကိုစိန်
လွင်၏ အမူအရာမှာမူ ပကတိ ရိုးရိုးသားသားပင် ဖြစ်၏။ သို့တိုင်အောင်
မမြင့်ကြည်တွင် ရှက်စနိုးကလေး ပြုံးသွားမိရာမှ...

“အင်း... ဆိုပါဦး၊ အကြောင်းက”

“ရှင်းပါတယ် မမြင့်ကြည်၊ တကယ်လို့သာ မမြင့်ကြည်တို့ ပျော်ပွဲ
စား ထွက်ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော် လာရကျိုးမနပ်တော့ဘူးပေါ့၊ နောက်တစ်

ကြိမ်လာဖို့ဆိုရင်လည်း တနင်္ဂနွေနေ့ရောက်အောင် တစ်ပတ်လုံးလုံး စောင့်ရမယ် မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး ခုလာတာကလည်း ပထမအကြိမ်ဆိုတော့”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ၊ ကျွန်မနဲ့တွေ့ရဖို့ဟာ အတော်ကလေး မျှော်လင့်ထားပေမှာပဲ၊ ဒါနဲ့ ကိစ္စက”

“အင်း... တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ စာပေကိစ္စ ဆွေးနွေးချင်တာရယ်၊ နောက်ပြီး ဩော်... မမြင့်ကြည် တခြားကိစ္စ ဘာများရှိသေးသလဲဟင်”

“မရှိပါဘူး ကိုစိန်လွင်၊ ကျွန်မ အားပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ တော်တော် စုံစုံလင်လင်ကလေး ဆွေးနွေးခွင့်ရမှာပေါ့နော်၊ အမှန်အားဖြင့်တော့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ဆင်းလာတာဟာ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တဲ့ ရည်မှန်းချက်အတွက် စာပေလောကနဲ့ နီးနီးကပ်ကပ် ကြိုးစားရရင် မြန်မြန်အောင်မြင်မယ်လို့ အထင်တကြီးနဲ့ လာခဲ့တာပဲ၊ နို့ပေမဲ့ ဒီရောက်မှ ကျွန်တော် မျှော်လင့်သလိုမဟုတ်ဘဲ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒါလည်း မမြင့်ကြည် ပိုသိမှာပေါ့”

“သိပါသော်ကောရှင်၊ ဒါကြောင့် ဟိုနေ့က ကျွန်မ ပြောလိုက်သား မဟုတ်လား”

“မှန်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော် စိတ်ပျက်ချင်သလို ဖြစ်လာပြီ”

“နို့... ဟိုတစ်နေ့က တိုက်မှာပြောတော့ ဇွဲမလျှော့သေးဘူးဆိုရှင်”

“အင်း... ဒါက ဒီလိုလေ၊ မမြင့်ကြည်ကိုတော့ မဖုံးမကွယ် ပြောသင့်တယ်ထင်လို့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ပြည်က ထွက်လာခါနီးမှာ ကျွန်တော့်လိုပဲ စာပေဝါသနာအိုးတစ်စုက ဝိုင်းပြီးလှောင်လိုက်ကြတယ်၊ သရက်ပင်ကသာ မာလကာသီးရင် သီးမယ်၊ မင်းတော့ စာရေးဆရာ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့”

မမြင့်ကြည်က ချိုချိုကလေး ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီတော့ ကျွန်တော်ကလည်း အားကျမခံပေါ့ဗျာ၊ ဟေ့... ငါ့စကားကို မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်၊ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာအဖြစ်နဲ့ ဒီမျက်နှာ လာပြဦးမယ်လို့ ခပ်မောက်မောက်ပဲ ပြန်ပြောခဲ့တယ်”

ကိုစိန်လွင်က မျက်နှာထားရော လက်ပါ ဟန်ပါပါနှင့် ပြောလိုက်၏။

မမြင့်ကြည်ကလည်း ရွှင်ရွှင်ကလေး နားစွင့်နေ၏။

“နဂိုက စာရေးဆရာဖြစ်ချင်တဲ့ ဝါသနာက ကြီးရာမှ ခုလို စကားကလည်း အလွန်အကျွံကြားခဲ့မိတော့ မထူးဘူး မမြင့်ကြည်၊ ကျွန်တော် နောက်မဆုတ်တော့ဘူး၊ မဖြစ်မနေ ကြိုးစားတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

ကိုစိန်လွင်သည် သူ့စကားများနှင့်ပတ်သက်၍ မမြင့်ကြည်ထံမှ ထွက်လာမည့် ထင်မြင်ချက်ကို သိလိုလှသည့်အသွင်ဖြင့် မမြင့်ကြည်အား ငေးကြည့်နေ၏။

“အင်းပေါ့လေ၊ ဒီလို တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဆိုရင်တော့ဖြင့် မဖြစ်မနေ ကြိုးစားဖို့ရှိတာပဲ”

ရုတ်တရက် ကိုစိန်လွင်က စကားပြန်မဆက်သေးဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစားသလို ငိုငင်နေပြီးမှ...

“နောက်ပြီး တိုင်ပင်စရာလည်း တစ်ခုရှိသေးတယ်၊ မမြင့်ကြည်ကို တော့ ဖွင့်ပြောရတော့မှာပဲ၊ ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကိစ္စပဲဆိုပါတော့”
မမြင့်ကြည်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်တော့်မှာ မိဘမရှိဘူး၊ ဦးလေးရဲ့အရိပ်ကို ခိုလှုံရင်းပဲ ဒီအသက် ဒီအရွယ် ရောက်ခဲ့ရတယ်၊ ကျွန်တော့်ဦးလေးကလည်း သားအရင်းတမျှ ချစ်ရှာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီ မမြင့်ကြည်၊ သူက ကျွန်တော့်ကို သူ လုပ်နေတဲ့ သစ်လုပ်ငန်းဘက်မှာ အသုံးချချင်တယ်၊ ကျွန်တော်က စာပေဘက်မှာ စိတ်သန်ပြီး ဝတ္ထုချည်း ထိုင်ရေးနေတဲ့ အတွက် ခဏခဏ စာမေးပွဲကျခဲ့တယ်၊ ဒါကို ဦးလေးက မလိုလားဘဲ နေ့ရှိသလောက် ဆူပွက်နေတဲ့အထဲက ကျွန်တော် ခုလို ထွက်လာတော့ သိပ်ဒေါသဖြစ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့၊ စာရေးတာတောင် ပြန်စာ မပို့တော့ဘူး”

“ဒါကတော့ ရှင့်ဦးလေးရဲ့အပြစ် မဟုတ်ဘူး ထင်တာပဲ”

“ကျွန်တော် ဆိုးတာပါ မမြင့်ကြည်၊ နားလည်ပါတယ်၊ အတိုချုပ် ပြောချင်တာကတော့ ကျွန်တော် လာတုန်းက ပါတဲ့ငွေအပြင် ရှိတဲ့အဝတ်အစားတွေလည်း ပေါင်သုံးရတာနဲ့ ကုန်လုနေပြီလေ၊ အဲဒီတော့ ဟိုနေ့က မမြင့်ကြည်တို့ တိုက်ရှင်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ စာပြင်စာရေး ဝင်လုပ်ရကောင်းမလားလို့”

မမြင့်ကြည်က ရုတ်တရက် မဖြေ၊ ခေါင်းကလေးငုံ့၍ တွေ့နေပြီးမှ...

“ကောင်းတော့ ကောင်းသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးရင်မောင် ပေးမယ်ဆိုတဲ့ လစာက ၇၅ ကျပ်တည်းဆိုတော့ သုံးလောက်ပါ့မလား ကိုစိန်လွင်၊ ဒါလည်း စဉ်းစားဦး၊ တခြား အလုပ်တစ်ခုခု ရှာလုပ်မယ်ဆိုရင် ဒီထက် လခကောင်း မယ် ထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ဘိုးထင်ကြီးကလည်း ပြော ပါတယ်၊ အောက်တန်းစာရေးလောက်တော့ သူ ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သတဲ့၊ ကျွန်တော်က မလုပ်ချင်ဘူး၊ စာပေသမားတွေနဲ့ များများဆက်ဆံရတဲ့ နေရာ မှာပဲ အဆင်းရဲခံပြီး လုပ်ရလုပ်ရ လုပ်ချင်တယ်။ နောက်ဆုံး အဲဒီ ၇၅ ကျပ်ဟာ မသုံးလောက်တောင် စားဖို့တော့ လောက်မှာပါပဲ”

“အင်းလေ... ရှင့်သဘောပေါ့”

ထိုအခိုက် အဒေါ်ကြီးသည် ကော်ဖီ နှစ်ပန်းကန်ပါသော ဗန်း ကလေးတစ်ခုနှင့်ထွက်လာပြီး မမြင့်ကြည်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။ မမြင့် ကြည်က တစ်ဖန် ကိုစိန်လွင်အား တစ်ပန်းကန်ကမ်းပေးရင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အပြုံးကိုယ်စီဖြင့်ကြည့်ကာ သောက်နေစဉ်ပင် ထိုအခန်းသည် မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

ပျော်တော်ဆက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်အတွင်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လှမ်းဝင်သွားသော ကိုစိန်လွင်အား တွေ့လိုက်ရပြီး အလုပ်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့်...

“ဟာ... မမြင့်ကြည် အစောကြီး ရောက်နေပါလား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီနေ့တော့ တမင်ပဲ စောစောထွက်လာခဲ့တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ကူညီဖို့ ထင်ပါရဲ့”

ကိုစိန်လွင်လည်း အပေါ်အကျိုကိုချွတ်၍ ကုလားထိုင်နောက်မှီတွင် ချိတ်ရင်းက ပြောလိုက်သောကြောင့်...

“ဒီလိုထင်ရင်လည်း မမှားပါဘူး၊ အမှန်ကတော့”

မမြင့်ကြည် စကားအစ မသတ်မီ...

“ကဲပါဗျာ... ဒီနေ့မှ အလုပ်စဆင်းရတော့ ဘာတွေ ဘယ်လိုလုပ်ရ မယ်ဆိုတာလည်း မသိသေးဘူး၊ တစ်ဆိတ်လောက် ပြပေးစမ်းပါဦး”

ကိုစိန်လွင်လည်း သို့ ပြောရင်းကပင် မမြင့်ကြည် စားပွဲဆီသို့ ခပ် သုတ်သုတ် လျှောက်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“အင်း... ကျွန်မကလည်း ရှင်ပြောသလို အကူအညီ လိုလိမ့်မယ်ဆို တာ တွေးမိလို့ ခုလို စောစောလာခဲ့တာပါပဲရှင်”

မမြင့်ကြည်က တစ်မျိုးအမူအရာဖြင့် ငဲ့ကြည့်ရင်း မျက်စောင်းကလေး ချိ၍ ပြောလိုက်ပြီးမှ...

“ကဲ... ကိုစိန်လွင် ဒီမှာကြည့်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို မဂ္ဂဇင်းတစ်မျက်နှာ အရွယ် ပုံနှိပ်ပြီးသား စာရွက်တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ် ချပြလိုက်၏။

“ဟောဒီစာပိုဒ်ကို ဖတ်ကြည့်စမ်း”

ကိုစိန်လွင်က ခပ်ကျယ်ကျယ်ပင် အသံထွက်အောင် ဖတ်လိုက်သည် မှာ...

“မိန်းမဟူဘိ၊ ထိုဣတ္ထိကား ... မထိမကောင်း”

ဤတွင် မမြင့်ကြည်က ခပ်ဟားဟားကလေး ရယ်လိုက်သဖြင့် ကိုစိန် လွင်ကပါ ရောနှောရယ်တဲ့ကာ...

“မရှိမကောင်းဖြစ်ရမှာ မဟုတ်လား မမြင့်ကြည်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စာစီဆရာက (ရှိ) နေရာမှာ (ထိ)ဆိုပြီး မှားစီလိုက် လို့ မထိမကောင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့” ဟု သဘောကျသလို ပြောရင်းပင် ရယ်နေသောကြောင့်...

“အင်း... တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ၊ ရှေ့စာပိုဒ်ကိုပါ ထဆင်ထူးတွေနဲ့ချည်း လျှောက်မှားရင် မိန်းမဟူဘိ၊ ထိုဣတ္ထိကား၊ မထိမကောင်း၊ ထိမကောင်းတည့်၊ မထောင်းလည်းခက်၊ ထောင်းလည်းခက်၏ ဆိုသလို ခွကျကုန်မှာပဲ”

ကိုစိန်လွင်က ခပ်တည်တည်ပင် ရေရွတ်ရင်း ပြက်လုံးထုတ်လိုက် သောကြောင့် မမြင့်ကြည်မှာ တခစ်ခစ် ဖြစ်နေတော့၏။

“တော်ပါတော့ရှင်... ရှင်ပြောမှ ပိုဆိုးကုန်ပြီ၊ ခုန စာပိုဒ်ထဲမှာ ရှိ- အစား ထိ-ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကိုပြင်တော့၊ ဟောဒီလို”

စကားကို ရှေ့မဆက်တော့ဘဲ မမြင့်ကြည်က ထိုစာရွက်ပေါ်တွင်ပင် စာအမှား ပြင်ပုံပြင်နည်းကို ဖောင်တိန်ကလေးဖြင့် ရေးခြစ်ပြင်ပြလိုက်၏။

“ပြီးတော့ နောက်တစ်ပိုဒ်က စပြီး စီရမယ့်စာကို ရောစီထားရင်

ဒီလို အမှတ်အသားနဲ့ ပြရတယ်။ စာချင်း ပူးနေတာကို ချဲ့ချင်ရင် ဒီအမှတ် အသားနဲ့ပြ၊ ကျဲနေလို့ ပူးပေးပါဆိုတော့ ဒီအမှတ်အသားကိုသုံး၊ စာတစ်လုံး နဲ့တစ်လုံး အရှေ့အနောက် နေရာလွဲနေရင် ဟောဒီလို ပြင်ရတယ်”

ဤအခန်း၌ ရုပ်ရှင်ကြည့် ပရိသတ်သည် အသံကိုသာ ကြားနေရပြီး သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို မမြင်ရ။ စကားအလိုက်၊ စာပြင်ပုံ ပြင်နည်း များကို ရေးခြစ်ပြနေသော မမြင့်ကြည်၏ လက်နှင့် စာရွက်ကိုသာ တွေ့ရ၏။

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ဒီလောက် သိရရုံနဲ့ပဲ အတော် သဘောပေါက်သွား ပါပြီ”

ဤတွင်မှ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာစွာ ပြောလိုက်သော ကိုစိန်လွင် ၏ မျက်နှာ ပေါ်လာ၏။

“ရှင်လို စာပေသမားတစ်ယောက်အဖို့တော့ သိပ်ခက်မယ်မဟုတ်ပါ ဘူးရှင်၊ ဆယ့်လေးငါးရက်ဆို လည်လည်ပတ်ပတ် တတ်သွားမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ပြတာ မစုံသေးဘူးနော်၊ စာပြင်ရင်းနဲ့ မရှင်းတာတွေ့တဲ့အခါလည်း မေးပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

ကိုစိန်လွင်က ခေါင်းကိုသာ ခပ်လေးလေး ညိတ်နေ၏။ ဘာတစ်ခွန်း မျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ဆန်းဆန်းလည်းမဟုတ်၊ ရိုးရိုးလည်းမဟုတ်သော တစ်မျိုး အမူအရာဖြင့် ငေးကြည့်နေသောကြောင့် မမြင့်ကြည်မှာ မျက်လုံးချင်း ကြာကြာမဆိုင်ဝံ့တော့ဘဲ ရှက်ရွံ့ကလေး ငဲ့သွားရှာ၏။

“ဒါနဲ့ ခုန မမြင့်ကြည် ပြတဲ့ စာပိုဒ်ကလေး ဖတ်လိုက်ရတော့ ကျွန် တော် ရေးထားတဲ့ဝတ္ထုကို သွားသတိရမိတယ်”

ကိုစိန်လွင်က စကားစလှိုက်သဖြင့် မမြင့်ကြည်တွင် ဦးခေါင်းကလေး မော်လာပြန်၏။

“ဘယ်လိုပါလိမ့်”

“ဪ... မိန်းမဟူဘိ၊ ထိုဣတ္ထိကားဆိုတဲ့-လင်္ကာက မိန်းမတွေကို နှိမ်ထားတဲ့ စာမျိုးမဟုတ်လား မမြင့်ကြည်၊ မိန်းမဆိုတာ မရှိလည်းမကောင်း ဘူး၊ ရှိလည်း မကောင်းဘူးဆိုတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒီအတိုင်း အဓိပ္ပာယ်ရတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ အဲဒါ”

“ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှာ အဲဒီစာကို စောဒကတက်ထားတဲ့ စာမျိုးကလေးတစ်ခု ထည့်ရေးထားတယ်လေ။ ကဲ... ကျွန်တော် ရွတ်ပြမယ်”
ကိုစိန်လွင်သည် စကားကို အသာဖြတ်လျက် တံတွေးမျိုးရင်း လည်ချောင်းကိုရှင်းလိုက်ပြီးမှ...

“ယောက်ျားဟူဘိ၊ ထိုပူရိကား၊ မရှိမဖြစ်၊ ရှိမဖြစ်တည့်၊ မချစ်လည်းခက်၊ ချစ်လည်းခက်၏”

လေးလေးနှင့် ပီပီပြတ်ပြတ် ရေရွတ်လိုက်ကာ ကိုစိန်လွင်ကပင် ဆက်၍...

“ကဲ... ဘယ့်နှယ်လဲ”

မမြင့်ကြည်တွင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကလေး ရယ်လိုက်မိပြီးမှ...

“တယ်ဆိုလိုက်တဲ့ စာပါလား ကိုစိန်လွင်”

“အင်း... မှားမလား၊ မှန်မလားတော့ မသိဘူး၊ ခုနပြောတဲ့ မိန်းမဟူဘိ ဆိုတာကတော့ တစ်ဖက်သတ် ကျလွန်းတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆတယ်၊ ဘယ့်နှယ်ဗျာ... မိန်းမတွေတော့ မရှိမကောင်း၊ ရှိမကောင်းတဲ့၊ ယောက်ျားတွေကျတော့ မရှိ ရှိရှိ ကောင်းသလိုလို”

ဤတွင် မမြင့်ကြည်၌ အသည်းခိုက်အောင် သဘောကျသွားသည့် နှယ် ကိုယ်ကလေးပါ ယိမ်းထိုးရယ်နေပြီးမှ...

“အင်း... အဲဒီစာပါတဲ့ ဝတ္ထုသာ မဂ္ဂဇင်းထဲ ပါသွားဖြစ်ရင်တော့ ယောက်ျားပရိသတ်က ရှင့်ကိုဝိုင်းပြီး ဆဲကြလိမ့်မယ်၊ သိလား”

“ဆဲရုံမကလို့ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့ မမြင့်ကြည်၊ တစ်ဖက်သတ် ရှုတ်ချတာမျိုးကိုတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်းမှမကြိုက်ဘူး၊ ယောက်ျားလည်းလူ၊ မိန်းမလည်းလူပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ လူလူချင်းမှာ ဗမာယောက်ျားတွေက အတောင် ၂၀ ဝတ်လို့ ပိုမြတ်တယ်ထင်ရင် ဂေါ်ရင်ဂျီ ကုလားမတွေလည်း ဗမာယောက်ျားနဲ့ တန်းတူ မြတ်တယ်ဆိုရမှာပေါ့”

မမြင့်ကြည်တွင် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်မိပြန်၏။

“မရယ်နဲ့ဗျာ၊ ကုလားမတွေရဲ့ဆာရီဟာ ဗမာပုဆိုးထက် ကွင်းကျယ်ရင်သာ ကျယ်မယ်၊ မကျဉ်းတာတော့ သေချာသဗျာ၊ ခါးအပြင် ရင်ဘတ်ရော ကျောပါ ကောင်းကောင်းလုံတာ ကြည့်ပါလား”

ကိုစိန်လွင်က လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ထ၍ လုပ်ပြရင်း ပြောနေသော ကြောင့် မျက်လုံးတွေပါအစ်လျက် မမြင့်ကြည် တခစ်ခစ် ဖြစ်နေပြန်၏။

“ကဲ... မြို့မိမြို့ဖများ ကျေနပ်လောက်ပါပြီရှင်၊ တော်ပါတော့၊ အူလည်း နာလှပါပြီ”ဟု မမြင့်ကြည်ကပင် ရယ်လက်စနှင့် တောင်းပန်လိုက်ရ ပြီး...

“ဒါနဲ့ အဲဒီဝတ္ထုက ဘယ်မလဲ ကိုစိန်လွင်”

“ဟိုတလောက ဦးရင်မောင် ပြန်ပေးတဲ့ဝတ္ထုလေ၊ မမြင့်ကြည် မသိ သေးဘူးထင်ပါရဲ့”

“ဒါတွေက ကျွန်မနဲ့ ဆိုင်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဦးရင်မောင်က ဝတ္ထုစပုံ၊ အဆုံးသတ်ပုံ မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ပြန်ပေးလို့ ကျွန်တော် အသစ် ပြန်ရေးထားတယ်၊ တခြား မဂ္ဂဇင်းတိုက်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဟံသာ ဝတီမဂ္ဂဇင်းကဏ္ဍအတွက်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပို့မလို့ စိတ်ကူးပြီး ဪ... အခုတောင် ပါလာသေးတယ်၊ မမြင့်ကြည် ဖတ်ချင် ဖတ်ကြည့်ပါဦးလား”

ကိုစိန်လွင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထသွားပြီး လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအိတ် ရှည်တစ်ခုထုတ်ယူလာကာ မမြင့်ကြည်အား လှမ်းပေးလိုက်၏။

“အိမ်ရောက်မှပဲ ဖတ်ဗျာနော်၊ တော်ကြာ ပြောစရာဖြစ်နေပါ့မယ်”

“အမယ်လေး... ဒါတော့ ကျွန်မတို့တိုက်ရှင်အကြောင်း ကျွန်မ ပိုသိ တာပေါ့ရှင်၊ ဦးရင်မောင်က ဒီပြင်နေရာမှာ အပြောချိုသလောက် အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် အင်မတန် စေ့တဲ့လူ သိလား၊ အားမနာတမ်း ပြောတတ်တယ်”

ထိုအခိုက်တွင် စာစီသမားနှင့် စာရိုက်သမားများ ဝင်လာသောကြောင့် ရုတ်တရက် စကားစ ပြတ်သွား၏။ ထိုအလုပ်သမားတစ်သိုက် နောက်ဖေး ခန်းထဲဝင်သွားမှ...

“ကြည့်စမ်း... ကျွန်တော်လည်း စကားသာ ကောင်းနေတယ်၊ အလုပ် သမားတွေ ရှိမရှိတောင် ထည့်မစဉ်းစားမိဘူး၊ နို့... မမြင့်ကြည်လာတော့ ဘယ်သူမှ မရောက်သေးဘူးပေါ့နော်”

“တိုက်ရှင်ကတော် ရောက်နေနှင့်တယ်လေ၊ ကျွန်မလာမှ သူလည်း ပြန်သွားတယ်”

ထိုစကားအပြတ်မှာပင် အယ်ဒီတာတစ်စုရောက်လာပြန်သဖြင့် ကိုစိန်

လွင်လည်း မမြင့်ကြည် စားပွဲမှထကာ ထိုသူများကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရင်း...

“ကျွန်တော် လုပ်ရမယ့်အလုပ်အတွက် နည်းနာနိဿယ တချို့တော့ မမြင့်ကြည်ဆီက ယူပြီးပြီ၊ ကျန်တာတော့ ဆရာတို့ဆီ အကူအညီတောင်းရ မှာပဲ”

သို့ပြောနေချိန်၌ ဦးရင်မောင် ရောက်လာပြန်သောကြောင့် စကား မဆက်ကြတော့ဘဲ ကိုယ့်စားပွဲတွင် ကိုယ်ထိုင်လျက်၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် စကြတော့၏။ ကိုစိန်လွင်သာလျှင် ဘာလုပ်ရမည်မသိဘဲ ယောင်ချာချာနှင့် ဦးရင်မောင်အား ငေးကြည့်နေ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် နောက်ဖေးခန်းမှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး ဦးရင်မောင်၏စားပွဲတွင် စာရွက်ရှည်ကြီး သုံးလေးရွက် လာချသွား၏။

“ကိုင်း... ကိုစိန်လွင်၊ ရှေ့... ဟောဒီ ဝတ္ထုစာမူနဲ့ ဒီစာတွေနဲ့ယှဉ်ပြီး ဖတ်၊ မှားနေတာတွေကို ပြင်ပေးတော့၊ ဒါနဲ့ ပြင်ပုံပြင်နည်းကော နားလည်...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သဘောလောက်တော့ သိပါပြီ၊ ခုနပဲ မမြင့်ကြည်ဆီ မေးထားလို့”

“ဩ... ဩ... ကဲ... ယူသွားပေတော့”

ကိုစိန်လွင်လည်း စာစီသမားက ပရရိုက်ပေးလိုက်သော စာရွက်ရှည် ကြီးကိုဖတ်လိုက်၊ လက်ရေးစာမူကို ဖတ်လိုက်နှင့် အမှားများကို ပြင်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ သူ နားမလည်သော အခက်အခဲကို တွေ့ရသကဲ့သို့ ခေါင်း ကုတ်နေရာမှ နီးရာ အယ်ဒီတာအား စာရွက်ကို ထပြရင်း မေး၏။ အယ်ဒီတာ က ပါးစပ်ဖြင့်မပြောဘဲ တစ်စုံတစ်ရာ ရေးခြစ်ပြလိုက်မှ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြင့် နေရာတွင် ပြန်ထိုင်ရင်း ဆက်လက် ပြင်ဆင်နေ၏။ နောက် ထိုအခန်း သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မှုန်၍ ပျောက်သွားတော့၏။

လွယ်အိတ်ကလေး လက်တွင်ကိုင်လျက် ခပ်မှန်မှန် ဝင်လာသူ မမြင့် ကြည်က...

“အမယ်... ဒီနေ့တော့ ကိုစိန်လွင်က ကျွန်မထက် စောပြီး ရောက်နေ သကိုး” ဟု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့် ကိုစိန်လွင်လည်း ဝမ်းသာအားရ

ထိုင်ရာမှ ထသွားကာ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မမြင့်ကြည် ရောက်နှင့်နေလိမ့်မယ်ထင်ပြီး ခပ်စောစောပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်”

မမြင့်ကြည်ကမူ ဘာမျှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ချစ်စဖွယ် ပြုံးပြလိုက်၏။ မမြင့်ကြည်၏စားပွဲတွင်ပင် နှစ်ယောက်သား ကျကျနန ထိုင်မိကြသည်နှင့်...

“ခါတိုင်းဆို မမြင့်ကြည် ၉ နာရီခွဲ ၁၀ နာရီလောက်မှ တိုက်ကိုရောက်တယ် မဟုတ်လား”

“ဒါ ရှင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ ကိုစိန်လွင်၊ ဘယ်သူကမှ မပြောရင်လည်း ရှင်က မေးမိသလား”

မမြင့်ကြည်က မျက်နှာထားတည်တည်နှင့် မေးလိုက်သောကြောင့်...

“ဟင်... မမြင့်ကြည် မေးပုံကလည်း အထိတ်တလန့်ကြီးပါလားဗျာ၊ ဒါ ပြဿနာတစ်ခုမှ မဟုတ်တာပဲ”

“အင်းပေါ့၊ ပြဿနာတစ်ခု မဟုတ်ပေမဲ့ ကိစ္စက ထူးတယ်၊ နောက်ပြီး...”

“ကဲပါဗျာ... ဒီကိစ္စကို အေးအေးမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခါတိုင်းဆိုရင် မမြင့်ကြည့် အလုပ်ဆင်းတာ ၉ နာရီအစောဆုံးပဲ မဟုတ်လား၊ ခု ကျွန်တော် အလုပ်ဝင်မှ မမြင့်ကြည်ဟာ ၇ နာရီခွဲ ၈ နာရီဆို တိုက်ရောက်လာပြီ”

မမြင့်ကြည်တွင် ရှက်သလို ရွံ့သလို မျက်နှာကလေး ညိုသွားရာမှ...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါက...”

“ကျွန်တော့်စကားပဲ ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး၊ အဲသလို မမြင့်ကြည် စောစောလာတာဟာ အမှန်က ကျွန်တော့်အပေါ် ကရုဏာထားတယ်၊ ကူညီချင်တယ်၊ ဧည့်သည်ကို အိမ်ရှင်က ပြုစုတဲ့သဘောမျိုး၊ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ ကျွန်တော့်လို တစ်နယ်သားကို စေတနာကောင်းနဲ့ စောင့်ရှောက်ချင်တယ်၊ ဒီလိုမဟုတ်လား မမြင့်ကြည်”

မမြင့်ကြည်က ပါးစပ်နှင့်မဖြေ၊ ဣန္ဒြေရရ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သဖြင့်...

“နို့... ဒီနေ့ ကျွန်တော် မမြင့်ကြည်ထက် စောစောရောက်တာကော ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သိလား”

“ဟင့်အင်း” ဟူသော စကားနှင့်အတူ မမြင့်ကြည်က ခေါင်းကလေးပါ အသာအယာ ခါပြလိုက်၏။

“ခုအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်က အကူအညီတောင်းရမယ့်လူ၊ မမြင့် ကြည်က ကူညီရမယ့်မိတ်ဆွေနော်၊ အဲဒီတော့ အကူအညီလိုနေတဲ့လူက စောစောလာပြီး စောင့်နေမှသာလျှင် တရားနည်းလမ်းကျမယ် မဟုတ်လား မမြင့်ကြည်”

ကိုစိန်လွင် စကားအဆုံးသတ်လိုက်သည်နှင့် မမြင့်ကြည်က မျက်စောင်းနှင့်ငဲ့ကာ မဲ့ပြုံးကလေး ပြုံးတဲ့ပြုံး...

“ရှင့်နှယ်ရှင်... လိုရင်းအချက်က နည်းနည်း၊ ပြောလိုက်တာတွေက ဖြင့် ဟင်း... စာရေးဆရာပီပီ စကားကြောရှည်လိုက်တာ”

ဤတွင်ပင် ရပ်တော့မည်ကဲ့သို့ စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်၍...

“ဒါနဲ့ မနေ့က ရှင်ပေးလိုက်တဲ့ဝတ္ထု ကျွန်မ ဖတ်ကြည့်တယ်လေ ညက၊ အတော် ကောင်းသားပါလား”

ကိုစိန်လွင်က ပျာပျာသလဲ လက်ကာပြရာမှ...

“ဒီမှာ... ဒီမှာ၊ တကယ်ကောင်းမှလည်း ကောင်းတယ်ပြောပါနော်၊ နို့မို့ရင်...”

“ဘာလဲ၊ ရှင့်ကို မြှောက်ပြောတယ်များ ထင်နေသလား ဟင်၊ ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ရှင် လခထုတ်တဲ့နေ့မှာ နိုင်လွန်တစ်ဝတ်စာလောက်များ လက်ဆောင်ရမလားလို့”

မမြင့်ကြည်က စိတ်ဆိုးသွားသလို မျက်နှာထားကလေးဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ငေါ့ပြော ပြောလိုက်သောကြောင့်...

“ဟာ... မမြင့်ကြည်က မြှောက်ပြောတဲ့အနေမျိုး ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျ၊ တယ်ခက်ပါလား၊ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့အကောင်က စာရေးဆရာ သိပ်ဖြစ်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ခုလို မမြင့်ကြည်က အတော်ကောင်းတယ်လို့ ပြောရုံနဲ့ ဒီကောင် ရင်တွေခုန်နေပြီ၊ ဒီဝတ္ထုသာ ပုံနှိပ်စာလုံးနဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုခု

ထဲ ပါလာရင်တော့ ရူးသွားမှာတောင် ကြောက်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် နည်းနည်းနည်း သတိထားပြီး ပြောပါလို့ တောင်းပန်ချင်တာပါ မမြင့်ကြည်ရဲ့။”

မမြင့်ကြည်က မကျေနပ်သေးသလို အမူအရာဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာ ဘာမျှ မပြောဘဲ မျက်လွှာကလေး ချလိုက်သောကြောင့်...

“ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ကော ဘယ်နှယ်နေလဲ မမြင့်ကြည်” ဟု ကိုစိန်လွင်ကပင် စကားစလိုက်သဖြင့်...

“ကောင်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မအနေနဲ့ပြောရရင် အယူအဆကလေးတွေ လေးလေးနက်နက် ဖော်ထားတာကို ပိုပြီး ကြိုက်တယ်”

“ဒါဖြင့် ဒီဝတ္ထု စွဲဖို့လမ်းရှိတယ်ပေါ့”

“သေသေချာချာ စွဲနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မလည်း ဝတ္ထုအမြဲဖတ်နေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ။ ရှင့်ဝတ္ထုလို အတွေးအခေါ် ထူးခြားတာမျိုး မဖတ်ဖူးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပေးထားတဲ့ ဝတ္ထုနာမည်တော့ တယ်မကြိုက်ချင်ဘူး ကိုစိန်လွင်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ရှင့်ဝတ္ထုနာမည်က ဘာတဲ့”

“အနာဂတ်၏အရှုံး”

“အဲ... အဲ... အဲဒီ အနာဂတ်၏ အရှုံးဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ကျွန်မတော့ ဘယ်လို အဓိပ္ပာယ်ကောက်ရမှန်းကို မသိဘူး။ နို့... ရှင်ကကော ဘယ်လို သဘောပေါက်စေချင်လို့ ဒီနာမည် ပေးလိုက်တာလဲဟင်”

ကိုစိန်လွင် အဖြေမပေး၊ လက်ဝဲထောင့် အောက်နှုတ်ခမ်းကလေးကို အပေါ်သွားဖြင့် ဖိကိုက်တွေနေပြီးမှ...

“အဲဒီတော့ မမြင့်ကြည်က ဘယ်လို နာမည်မျိုး ပြောင်းချင်လို့လဲ”

“စကားကို လွှဲမပစ်နဲ့၊ ရှင် ပေးထားတဲ့ ဝတ္ထုနာမည်ကိုပဲ ရှင့်ဟာရှင် အဓိပ္ပာယ်မသိဘူး မဟုတ်လား”

စကားကို ခေတ္တ နားလိုက်ပြီးမှ မမြင့်ကြည်ကပင် ဆက်လက်၍...

“ဒီမှာ ကိုစိန်လွင်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်က စာဖတ်ဝါသနာအိုး၊ ပြီးတော့ စာပေနယ်ထဲ ရောက်နေတာပဲ လေးနှစ် ရှိနေပြီ၊ ဒီတော့ စာရေးဆရာတွေ အကြောင်း ကျွန်မ ကောင်းကောင်း သိသပေါ့ရှင်”

“အင်း... ဆိုပါဦး” ဟု ကိုစိန်လွင်က ရှက်ပြုံးနှင့် ပြောလိုက်၏။

“များသောအားဖြင့် ကျွန်မ နားလည်သလောက်ဆိုရင် ကလောင်သစ်

တွေဟာ သူတို့ဝတ္ထုကိုပယ်တော့ ပယ်ရကောင်းလားဆိုပြီး မကျေမနပ်နဲ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကို ဒေါပွကြတယ်။ သူတို့ရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေဟာ ဘယ်အထိ ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာတော့ သေသေချာချာ ပြန်ပြီး မလေ့လာ ကြဘူး”

ကိုစိန်လွင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားစွင့်နေ၏။

“စာပေသစ် ပြည်သူ့စာပေ၊ ဘဝသစ်သရုပ်ဖော်ဆိုပြီး ကိုယ့်တံဆိပ် ကိုယ် တပ်ထားတဲ့ စာရေးဆရာတချို့က ဝတ္ထုနာမည်တွေ ဆန်းဆန်းပေး၊ ကိုးရိုးကားရား ကဗျာတွေစပ်နဲ့ ဗမာစာ သရုပ်ပျက်အောင် လုပ်နေတာကိုပဲ တချို့ ကလောင်သစ်ကလေးတွေက အဟုတ်ကြီးထင်ပြီး ရှင် စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်”

“ဟာ... မဆိုးပါဘူးဗျ၊ တစ်လုံးမကျန် အားမနာတမ်းသာပြော၊ ကျွန်တော် မှားနေတာပါရင် ပြင်ရတာပေါ့”

“ကောင်းပါလေ့ရှင်၊ အင်း... ခုန ပြောသလိုပဲ တချို့ ကလောင်သစ် ကလေးတွေဟာ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ စာပေသစ်ဆရာတွေ၊ နာမည်ဆန်း ဆန်းပေးတာနဲ့ သူတို့ကပါ ရောယောင်ပြီး... အဟမ်း...”

မမြင့်ကြည်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီး...

“ဘဝရဲ့သမီးတဲ့၊ ဆန့်ကျင်ဘက်၏ဖေဖေတဲ့၊ မဆုံးနိုင်သော အတိတ် ၏အစတဲ့၊ အပြုံးထဲက အနုံးတဲ့”

ကိုစိန်လွင်တွင် ဣန္ဒြေပင် မဆည်နိုင်တော့ဘဲ ပါးစပ်ကို လက်ဖျား ကလေးနှင့်အုပ်၍ ပြုံးလိုက်သောကြောင့်...

“မရယ်နဲ့ရှင်၊ အဲဒါ ကျွန်မ ကိုယ်တွေ့သိထားတဲ့အချက်တွေပဲ၊ နောက် ပြီး အဲသလို ဝတ္ထုနာမည်ပေးရာမှာတင် ကရော်ကမည်နိုင်တာမဟုတ်သေး ဘူး၊ ကလောင်နာမည်ပေးရာမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ စာရေးဆရာမိုးဝေကို အားကျပြီး မိုးဝေရဲ့အရေးအသားမျိုးအတိုင်း အတုခိုးရေးလိုက်တဲ့ ကလောင် သစ်ကလေးတစ်ယောက်က သူ့ကလောင်နာမည်ကို ဘယ်လိုတပ်လိုက် တယ် ထင်သလဲ”

မမြင့်ကြည်က စကားစ အဖြတ်လိုက်တွင်...

“ကျွန်တော် မစဉ်းစားတတ်ဘူး မမြင့်ကြည်”

“မိုးရွေ တဲ့”

သို့လျှင် ပီပီသသကြီး ပြောချလိုက်သောကြောင့် ကိုစိန်လွင်ခမျာ တစ်ကိုယ်လုံး ခါသွားသည်အထိ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်မိတော့ ၏ ။

“ဒါတင် မကသေးဘူး၊ တချို့ ကလောင်နာမည်ရော၊ ဝတ္ထုအမည် ပေးတာပါ တော်တော်ကို ဝါစာကမာနိုင်တာတွေ အပုံပဲ ကျွန်မ တွေ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီလို ကလောင်သစ်မျိုးရေးတဲ့ တော်ရီလျော်ရီ ဝတ္ထုမျိုးကို ဘယ် တိုက်က လက်ခံမှာလဲ၊ ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်တော့”

ကိုစိန်လွင်က အတန်ကြာ တွေ့နေပြီး...

“ငြင်းချက်ထုတ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ...နော်၊ ဒါနဲ့ ခွကျကျ နာမည်တွေနဲ့ စာအုပ်တချို့ကတော့ တစ်ခါတစ်ခါ ထွက်လာသားပါလား၊ ဒါမျိုး လက်ခံတဲ့ စာအုပ်တိုက်လည်း ရှိဦးမှာပေါ့နော်”

“အင်း... လူထုက ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက်၊ ပိုက်ဆံအကုန်ခံနိုင် ရင် အမတ်အရွေးခံရသလိုပေါ့၊ ကိုယ်ရေးချင်ရာရေးပြီး ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ် ရိုက်ထုတ်လည်း စာအုပ်ဖြစ်တာပဲ မဟုတ်လား ကိုစိန်လွင်ရဲ့၊ နိုင်ငံက အများ ဆုံး လက်ခံတဲ့ ထိပ်တန်း မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ပါနိုင်မှ ထင်ပေါ်လို့ စင်တော်က ကောက်တဲ့စာမျိုး ဖြစ်နိုင်မယ် မဟုတ်လားရှင်”

သို့ပြောနေစဉ်မှာပင် တိုက်ရှင် ဦးရင်မောင်ရောက်လာသောကြောင့် စကားပြတ်သွားကာ...

“ဘယ့်နှယ် ကိုစိန်လွင်၊ စက်သမားတွေလာရင် အဆင်သင့်ရိုက်နိုင်ဖို့ မနေ့ကစာတွေ ပြင်ပြီးနေပြီလား”ဟု ဦးရင်မောင်က မေးလိုက်၏ ။

“ဟုတ်ကဲ့ ပြီးနေပါပြီ ဆရာ”

ကိုစိန်လွင်လည်း အံ့ဆွဲထဲမှ စာရွက်လေးငါးရွက်ကိုဆွဲယူ၍ ဦးရင် မောင်အား အထပ်လိုက်ပင် လှမ်းပေးလိုက်၏ ။

ဦးရင်မောင်က ကိုစိန်လွင် ပေးလိုက်သော စာရွက်များကို ပြန်လှန်စစ် ဆေးသလို ကြည့်နေရင်းမှာပင် ထိုအခန်းသည် မှုန်ဝါးပျောက်ကွယ်သွားတော့ ၏ ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် အင်းလျားဆောင်၏ တစ်ခုသောအခန်းတွင်းမှ မိန်းမပျို ကျောင်းသူတစ်စု၏ ရှုခင်းကလေး ပေါ်လာ၏။ ကုလားထိုင်တွင် ခြေချိတ်၍ ထိုင်နေသူက မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကိုကိုင်လျက် အသံထွက်အောင် တစ်စုံတစ်ရာကို ဖတ်ပြလျက်ရှိ၏။

“သူမ ယောက်ျား ရခဲ့သည်မှာ ခြောက်လမျှ ရှိခဲ့လေပြီ။ သို့မို့ကြောင့် သူမသည် ယခု ကိုယ်ဝန်နှင့်၊ ဗိုက်နှင့်ဖြစ်နေသည်။ ယခုခေတ်ပေါ် ဗိုက်ဖုံး အင်္ကျီ (ဝါ) တစ်နည်းအားဖြင့် ‘ရှက်စနိုး’ အင်္ကျီကိုလည်း ဖက်ရှင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ထားသည်”

စာဖတ်ပြနေသူ မိန်းမပျိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ခုတင်ပေါ် ခြေတွဲ လောင်းချ၍ ထိုင်နေသော ကျောင်းသူနှစ်ယောက်လည်း ထိုဝါကျဆုံးသည် နှင့် ဝုန်းခနဲ ပွဲကျသွားတော့၏။

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွယ်၊ ‘ရှက်စနိုး’ အင်္ကျီရယ်လို့ သူပဲ ကတ်ကတ် သတ်သတ် နာမည်ပေးတတ်တယ်”

“ဒီ ဟာသပြိတ္တာဆိုတဲ့ ငနဲကတော့ ဘယ်တော့ရေးရေး မဟုတ်က ဟုတ်ကချည်းပါပဲရှင်၊ ဟိုဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲ ရေးလိုက်တာကြည့်ပါလား၊ ‘သူမ သည် ဝမ်းဘဲဖင်ထိုင်လျက် လဲသလို ကမန်းကတန်း ထိုင်ချလိုက်သည်’တဲ့”

ဤတွင်လည်း တဟားဟား ပွဲကျသွားကာ မကြာမီ အခြား မိန်းမပျို ကလေးတစ်ဦး အခန်းထဲ ဝင်လာသောကြောင့် စာဖတ်နေသူက...

“ဟဲလို... မူမူ လာဟေ့၊ ကြည့်ရတာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နဲ့ ဘာများသဘော ကျလာတယ် မသိဘူး”

သို့ နှုတ်ဆက်ရင်းကပင် မေးခွန်းလိုလို စကားမျိုးပြောလိုက်သည်နှင့် ဝင်လာသူ မူမူက ခုတင်ပေါ်ရှိ ကျောင်းသူနှစ်ဦးနှင့် ရောထိုင်လိုက်ပြီး...

“သဘောကျဆို ရွှေချိုးဖြူဆီက ပြန်စာ ရောက်လာတယ်လေ၊ ဟောဒီမှာ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို စာတစ်စောင်ကို ထုတ်ပြပြီးမှ...

“ဖတ်ချင်တဲ့လူ လက်ညှိုးထောင်” ဟူ၍ မူမူကပင် ပြောင်စိစိကလေး ပြောလိုက်ပြန်သောကြောင့် ...

“အောင်မယ်... စာရေးဆရာဆီက ပြန်စာများ တန်ရာတန်ဖိုးထားလို့ ဟင်း၊ ဖတ်ချင်ပေါင်၊ ကိုယ်တို့တော့ မိန်းမကပိုးဆိုတဲ့ ဂိုဏ်းထဲမပါဘူး”

တစ်ယောက်သော ကျောင်းသူက ခုတင်အစွန်းမှ ငဲ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သောကြောင့်...

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဆွေဆွေရယ်၊ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ကိုယ်ပေါ့” ဟု ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ကျောင်းသူက ဆွေဆွေအား ဟန်လိုက်ရာမှ မူမူဘက် လှည့်တဲ့ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ စကားစတော့မည်ပြုစဉ်...

“ပြောပါစေ နုရယ်၊ ကျွန်မတို့က ဆွေဆွေလို လူပျိုကထိကတွေနားမှ မကပ်နိုင်ပဲ၊ စာရေးဆရာပဲ ဂေါ်ရတော့တာပေါ့”

“ကဲ... ဒါတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့ မူမူ၊ ဘယ်မလဲ အဲဒီစာရေးဆရာ ရွှေချိုးဖြူဆီကစာ ပေး၊ ကိုယ်ဖတ်မယ် လက်ညှိုးလည်း ထောင်ပါသတဲ့ရှင်”

နုဆိုသူက ထိုအတိုင်းပြောကာ လက်ညှိုးကလေး ထောင်ပြနေသောကြောင့် မူမူက စာအိတ်ကလေးတစ်ခုကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ ထိုအခိုက်စောစောက မူမူအား ခနဲ့လိုက်သူ ဆွေဆွေလည်း တစ်စုံတစ်ရာမကျေနပ်သလို မျက်နှာထားဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲထကာ အခန်းထဲမှ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ကလေး နင်းထွက်သွားသည်ကို မူမူက နုအား လက်တို့ရင်း မေးထိုးပြလိုက်သဖြင့်...

“သွားပစေရှင်... သူက သူများကိုသာ မထိတထိ ပြောချင်၊ သရော်ချင်တယ်၊ သူ့ကိုပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ၊ ကဲ... အားလုံးကြားနိုင်အောင် ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖတ်မယ်နော်၊ မူမူ သဘောတူမလား”

“အဆန်းလုပ်ပြီး မေးနေပြန်ပြီ နုကလည်း၊ ဖတ်ပေါ့ ဘာဖြစ်လဲ” နုသည် မျက်နှာရော ကိုယ်ကလေးပါ လှုပ်ရှားလိုက်ပြီးမှ...

“ချစ်သော ညီမလေး” တဲ့။

ဤတစ်ကြောင်းမျှသာဖတ်ပြီး နုသည် မူမူအား လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အလဲ့... နိပ်ဟ၊ ချစ်သောညီမလေးဆိုပါလား”

“ဆက်ဖတ်စမ်းပါဦး နုရဲ့၊ သူ့ဖြင့် လှောင်ဖို့ပဲ စိတ်စောနေတယ်”

“ကဲပါရှင်... ဖတ်ပါ့မယ်”

“ချစ်သော ညီမလေး တဲ့...။

ညီမလေးပေးစာကို မနက်ကပဲရလို့ ရရချင်းပဲ အစ်ကိုကြီး စာပြန်လိုက်ပါတယ်...တဲ့၊ ညီမလေးကိုယ်တိုင်က စာရေးစာ

ဖတ် ဝါသနာပါတယ်ဆိုတာသိရတဲ့အတွက် အစ်ကိုကြီး သိပ်
ဝမ်းသာမိတယ်... တဲ့။

အထူးသဖြင့် ညီမလေးဟာ ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာတို ရေးချင်တဲ့
ဘက်မှာ ပိုပြီး ဝါသနာထုံတယ်ဆိုတာသိရလို့ အစ်ကိုကြီးတို့နဲ့
ဘဝတူ ကလောင်တစ်ချောင်း တိုးဦးတော့မှာပါလားဆိုပြီး
အတိုင်းမသိ ပီတိတွေ ဖြာနေမိတယ်...တဲ့”

(အင်း... ဆွယ်လုံးကလေးက... ဒီလို)

နုက ဤလို လှောင်လုံးကလေးပါ ညှပ်၍ ပြောလိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်
ဖတ်နေပြန်၏။

“ညီမလေးက အစ်ကိုကြီးကို အားကိုးတယ် ဟုတ်လား၊
အားကိုးရပါတယ်ကွယ်၊ စာပေကိစ္စနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား ဘာအကူ
အညီပဲလိုလို အစ်ကိုကြီးတော့ ပေးဖို့အဆင်သင့်ပါပဲ...တဲ့”

(လုပ်လိုက်ကွဲ...)

သို့ ရေရွတ်ရင်း မူမူအား မော့ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“ညီမလေးဆီမှာ ဝတ္ထုတို၊ ကဗျာတို ရေးပြီးသားတွေရှိတယ်
ဆိုတာ ပိုလိုက်ပါလား၊ အစ်ကိုကြီး ဖတ်ကြည့်ပြီး ပြင်သင့်တာ
ပြင်ပေးမှာပေါ့၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ ပါအောင်လည်း အစ်ကိုကြီး
ဆောင်ကြဉ်းပေးမယ်လေ၊ ဟုတ်လား...တဲ့”

(အင်း... စေတနာတွေကဖြင့် မနည်းဘူးဟဲ့...)

“ဪ...ညီမလေးက အစ်ကိုကြီးကို မမြင်ဖူးပေမဲ့ အစ်ကို
ကြီးရဲ့စာတွေကိုတော့ အင်မတန် နှစ်သက်တယ်လို့ ရေးလိုက်
တယ်နော်၊ ကဲ... အစ်ကိုကြီးကို မြင်ဖူးသွားအောင် နောင်လည်း
လမ်းမှာ တွေ့တဲ့အခါ နှုတ်ဆက်နိုင်အောင်လို့ အစ်ကိုကြီး
ဓာတ်ပုံတစ်ခု ထည့်ပို့လိုက်တယ်...တဲ့”

ဤတွင် နုက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်တဲ့ပြီး...

“ဟေး... မူမူ၊ ဘယ်မလဲ ဓာတ်ပုံ ပြ... ပြ...”ဟု ပြောရင်း နုသည်

မူမူအနီးသို့ ထလာသောကြောင့်...

“ကြည့်ရမှာပေါ့ရှင်၊ ကဲ... ရော့... ရော့”

မူမူက ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ကြားတွင် ညှပ်ယူလာသော ဓာတ်ပုံတစ်
ခု ထုတ်ပေးလိုက်သဖြင့် နုနှင့်တကွ မူမူဘေးရှိ ကျောင်းသူမကလေးပါ
စိတ်ဝင်စားစွာ ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ ကြည့်နေကြ၏။

စာရေးဆရာ ရွှေချိုးဖြူအမည်ခံသူ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်မှာ အသက်အား
ဖြင့် သုံးဆယ်ကျော်လောက်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ရုပ်ရည် မပြေမပြစ် ရှိရသည့်
အထဲတွင် ဇာတ်လိုက်မင်းသားလည်းမကျ၊ ရေဒီယိုအဆိုတော် စတိုင်မျိုး
လည်းမကသော အမူအရာဖြင့် ရိုက်ကူးထားသော ပုံဖြစ်သည်ကို တွေ့ရ၏။

ဤတွင် နု ဆိုသူက...

“ဟင်း... သူ့ရုပ်ရည်နဲ့များ လုပ်ထားလိုက်တဲ့အိုက်တင်က ပြဇာတ်
မင်းသား ကျနေတာပဲ”

“ဟုတ်ပါရဲ့နော်၊ သူ့စာတွေဖတ်ပြီး အထင်ကြီးခဲ့သမျှ ဒီပုံမြင်လိုက်ရ
တော့ အမြိုင်ဖြင့် စိတ်ကို ပျက်သွားတာပဲ”

အခြားကျောင်းသူကလေးကလည်း နု၏စကားကို ထောက်ခံလိုက်
၏။

“အို... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မကတော့ စာပေဝါသနာအိုးမမို့
ရိုးရိုးပဲ မိတ်ဆွေဖြစ် စာရေးလိုက်တာကို သူက ဓာတ်ပုံပါ ထည့်ပို့လိုက်တယ်၊
ဘာသဘောလဲမသိဘူး၊ ပြီးတော့ ကျွန်မဓာတ်ပုံလည်း ပေးပါတဲ့လေ၊ အဲဒီ
စာထဲ ပါတယ်၊ ဆက်ဖတ်ကြည့်ပါဦး နုရဲ့”

“တော်ပါပြီ မူမူရယ်၊ ဓာတ်ပုံမြင်ကတည်းက စိတ်ပျက်နေပြီ၊ ရော့...
သူ့စာလည်း မဖတ်ချင်တော့ပါဘူး”ဟု နုက ကိုင်ထားသော စာရွက်ကလေး
ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ဒီမှာ မူမူ၊ ကိုယ် တစ်ခုသတိပေးမယ်၊ မူမူက စာပေဘက်မှာ သိပ်
ဝါသနာကြီးတယ်နော်၊ အေး... ကိုယ်လည်း အတူတူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ စာကိုသာ
ချစ်ပါ မူမူရယ်၊ လူကိုတော့...”

“အို... ကျွန်မ ဘယ်စာရေးဆရာကိုမှ မချစ်ရသေးပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မတော်တဆ ချစ်မိသွားမှာစိုးလို့ ပြောတာပါ၊
စာရေးဆရာဆိုတာ များသောအားဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်နေကြတာ သိလား၊ အဲဒါ
ကို အနုပဋိလောမနည်းနဲ့ သုံးသပ်ကြည့်၊ စိတ်ကူးယဉ်သမားရဲ့ ခရီးစဉ်ဟာ

ဖောက်ပြန်ရေးသမားဘဝမှာ အဆုံးသတ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီတော့...”

“ကျွန်မလည်း သိပါတယ် နုရယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်ဆီက အရေးတယူ ပြန်စာရတယ်ဆိုတော့လည်း ဗြုန်းခနဲ ဝမ်းသာသွားတာပေါ့”

မူမူက သို့ပြောရင်းပင် ရုတ်တရက် တွေသွားပြီးမှ...

“အင်း... နု သတိပေးမှပဲ သေသေချာချာ စဉ်းစားမိတော့တယ်။ ခုကြည့်ပါလား၊ ပထမဆုံးစာမှာပဲ ဘာလိုလို ရေးလာပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို မူမူသည် လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် ဓာတ်ပုံရော၊ စာကိုပါ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဆွဲဆုတ်နေ၏။ မကြာမီ ထိုအခန်းလည်း မှုန်ရီပျောက်ကွယ်သွားတော့၏။

* * *

နေရာမှာ မမြင့်ကြည်တို့၏ ဧည့်ခန်းကလေးဖြစ်၏။

“အဲဒါ မမြင့်ကြည်က ဘယ်လို သဘောရသလဲ”

“အင်း... ကျွန်မတော့ ဝတ္ထုနာမည်ကို ပြောင်းလိုက်စေချင်တာပဲရှင်၊ ‘အနာဂတ်၏အရုံး’ ကြီးက တယ်မနိပ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုပြောင်းမလဲလို့ မေးနေတာပါ”

“ကိုစိန်လွင် ဝတ္ထုမှာ အသားပေးထားတဲ့ အဓိကအချက်က မိန်းမပျိုကလေးတွေ အယူအဆမှားနေလို့ နစ်နာရတဲ့ ပြဿနာကလေးတစ်ခုကို ဖြေရှင်းထားတဲ့ ဝတ္ထုမဟုတ်လား”

“အင်း...”

“အဲဒီတော့ ဒီဝတ္ထုဟာ မိန်းမပျိုကလေးတွေအဖို့ အမြတ်ထွက်နိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ‘အမြတ်’ ဆိုတဲ့ နာမည်ပေးရင် မကောင်းဘူးလား”

“ဟာ... အစစ်ပဲဗျို့၊ တိုတိုကလေးနဲ့ မိတဲ့နာမည်ပဲ၊ ကြည့်စမ်း... မမြင့်ကြည်က စာပေဦးနှောက် သိပ်ရွှင်တာကိုး”

“ရှင်ပေးတဲ့ နာမည်ကလည်း ကတ်သီးကတ်သတ် အဖြေထုတ်ရင်တော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း စာပေယဉ်ကျေးမှုကိုမြတ်နိုးတဲ့ ပရိသတ်က လက်ခံမယ် မထင်ဘူး ကိုစိန်လွင်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီဗျာ၊ ဟိုတစ်ခါ မမြင့်ကြည် ပြောကတည်းက လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ The old man turn purple with rage ဆိုတာကို စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ‘အဘိုးကြီး၏ မျက်နှာသည် အမျက်ဒေါသနှင့်အတူ ခရမ်းရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်’ လို့ ရေးလိုက်သလိုပါပဲ။ နောက်ဆုံးကျတော့ ဝတ်လစ်စလစ်အနီဆိုတဲ့ စာပေသစ်တွေဟာ ဗမာစာစစ်စစ် မဟုတ်ပါဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စာကတစ်ဆင့် ပုံသွင်းယူတဲ့ ကပြားစာပေရယ်လို့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ”

“ဒါဖြင့် အမြတ်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကြိုက်ပြီပေါ့”

“အတည်ပြုလိုက်တော့ မမြင့်ကြည်”

“ဒီမှာ ကိုစိန်လွင်၊ ရှင့်ကို ဆရာလုပ်တယ်လည်း မထင်နဲ့နော်၊ ကလောင်နာမည်လည်း ပြောင်းရကောင်းမလားလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားနေမိတယ်”

“ဘာလဲ မမြင့်ကြည်၊ ခေတ္တရာစိန်ဆိုတဲ့ ကလောင်နာမည်ကို သဘောမကျပြန်ဘူးလား”

“ကောင်းတော့ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နာမည်က သွက်သွက်လက်လက် မရှိလှဘူး၊ ခေါ်ရတာ ထောင့်နေသလိုပဲ၊ တကယ်လို့ ရှင်သာ နိုင်ငံကျော် စာရေးဆရာဖြစ်လာရင် ဘယ်သူကမှ နာမည်ရင်းကို ခေါ်မှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“အင်း... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ မမြင့်ကြည်၊ ကိုခေတ္တရာစိန်၊ ဦးခေတ္တရာစိန်လို့သာ ခေါ်ကြမှာပဲ”

ကိုစိန်လွင်လည်း ဟန်နှင့်၊ မျက်နှာထားနှင့် ကိုယ့်အမည်ကိုခေါ်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတခါခါ ဖြစ်နေသောကြောင့်...

“ကဲ... ကျွန်မပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား၊ တင့်တယ်ဆိုတဲ့ ကလောင်အမည်ဟာ ဘယ်လောက် အဆင်ပြေသလဲ၊ အဓိပ္ပာယ်လည်း ပြည့်ဝတယ်၊ ကိုတင့်တယ်၊ ဦးတင့်တယ်၊ ဘယ်လိုပဲခေါ်ခေါ် ခေါ်လို့ကော မကောင်းဘူးလား”

“အေးဗျာ၊ ဒါတွေ ကျွန်တော် လုံးလုံးကို ထည့်ပြီး မစဉ်းစားမိဘူး၊ ခေတ္တရာစိန်ဆိုတာတောင် ကံကောင်းလို့ ဆန်ခါတင် ကျန်ခဲ့တာ၊ ဒီအရင်ပေး

တဲ့ နာမည်က သာဆိုးသေးသပေါ့”

“ဘယ်လိုတဲ့လဲ ကိုစိန်လွင်”

“မရယ်နဲ့နော်၊ စိန်ထံတျာ...တဲ့”

မမြင့်ကြည်ခမျာဝယ် မရယ်ဘဲ မနေနိုင်၊ မျက်ရည်ပေါက်ကလေးများပင် ပိတ်သွားလုမတတ် အားပါးတရ ရယ်ချလိုက်ရင်းက...

“တော်ပါတော့ ဦးစိန်ထံတျာရယ်၊ ကဲ... ကဲ... အခုနပြောတဲ့ အမြတ်ဝတ္ထုကစပြီး ကလောင်နာမည်ပါ ပြောင်းလိုက်ပေတော့ ‘ပေါ်လွင်’ လို့၊ ကောင်းဘူးလား”

မမြင့်ကြည်က သို့လျှင် ပြောမေးကလေး မေးလိုက်၏။

ကိုစိန်လွင်တွင်မူ ဝမ်းအသာလွန်သွားဘိသည့်အလား မမြင့်ကြည်အား ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးကြည့်နေမိပြီးမှ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချတဲ့ကာ...

“အံ့တာပါပဲဗျာ... ဟင်း... မမြင့်ကြည်ရဲ့ဦးနှောက်ကိုသာ ဝယ်လို့ရမယ်ဆိုရင်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရ”

“အမယ်... ကျွန်မကိုများ ဘယ်ဝါဒ ညာဝါဒသမား စာရေးဆရာတွေလို ဦးနှောက်ရောင်းစားမယ်များ ထင်နေသလား၊ ငွေနဲ့တော့ မရောင်းဘူးဆရာ၊ သိလား”

အဓိပ္ပာယ် အတော်ကလေး ကျယ်ကျယ်ပါသော စကားမျိုးဖြစ်သည်သာမက မမြင့်ကြည်သည် မျက်နှာကလေးကိုပါ ချစ်စဖွယ်ထား၍ ပြောလိုက်သောကြောင့် ကိုစိန်လွင်တွင် မနေတတ် မထိုင်တတ် ဖြစ်သွားပြီး...

“ဩ... ဩ... ငွေနဲ့တော့မရောင်းဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“လူချင်းခင်ရင်၊ စေတနာထားပြီး အခမဲ့ ကူညီတန် ကူညီမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား”

မမြင့်ကြည်က စကားကို အဖျားရှူးပစ်လိုက်၏။ ထိုအခိုက်တွင် ကလေးမလေးတစ်ဦး အိမ်ပေါ်သို့တက်လာပြီး...

“မမကြည်၊ ကြီးကြီးကော”ဟု မေးလာသောကြောင့်...

“မရှိဘူး ညီမရယ်၊ စောစောကပဲ ခေါင်းရင်းအိမ် ကူးသွားတယ်”ဟု ပြောလိုက်၍ ကလေးမလေး လှည့်ထွက်သွားသည်နှင့်...

“ဒါနဲ့ မမြင့်ကြည်တို့ နက်ဖြန်သွားဖြစ်သလား၊ အင်းလျားကို...ဟင်”

“သွားဖို့ သေချာပြီလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုစိန်လွင်လည်း နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို ခပ်နာနာဖိ၍ စေ့ထားရာမှ...

“ဖြစ်ပါဘူး၊ တကယ်လို့ သွားဖို့ရာ မသေချာရင်တော့ ခုလိုပဲ စာပေ ကိစ္စလေး ဘာလေးတွေ ဆွေးနွေးရအောင် ကျွန်တော် လာရကောင်းမလား လို့ပါ”

မမြင့်ကြည်က ရုတ်တရက် ဘာအဖြေမှမပေးသေးဘဲ လက်သည်း ကလေးများကို ငုံ့ကြည့်နေပြီးမှ...

“နက်ဖြန် ရှင်ကော မအားဘူးလား ကိုစိန်လွင်”

“အားတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ဒီကို လာရ ကောင်းမလားလို့ ပြောတာ ပေါ့”

“ဒါဖြင့် အင်းလျားကို ရှင်ပါ လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ကျွန်တော့်အဖို့တော့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

“ဘာလဲ... ကျွန်မအတွက် ပြောစရာ ဖြစ်နေမှာစိုးလို့လား၊ ကိစ္စမရှိ ပါဘူး၊ ယောက်ျားအဖော်တွေလည်း ပါမှာပါရှင်”

“ဒီလိုဆိုလည်း လိုက်မယ်လေ၊ ဘယ်အချိန်လောက် လာခဲ့ရမလဲ”

“၇ နာရီလောက် အရောက်လာခဲ့ပေါ့”

မမြင့်ကြည်လည်း သို့ပြောရင်းကပင် စားပွဲတင်နာရီကလေးကို လှည့် ကြည့်လိုက်၏။

စားပွဲတင်နာရီ၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားကြီးတစ်ခုလုံး ပြည့်သွားလုနီးပါး ပေါ်လာ၏။

နာရီလက်တံတိုကလေးသည် ၆ ဂဏန်းကို ပြနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း လည်တက်သွားပြီး ၇ မှ ၈၊ ၈ မှ ၉ စသဖြင့် နောက်ဆုံး တစ်ပတ်တိတိလည် သွားကာ နံပါတ် ၁၀ သာသာတွင် ရုတ်တရက် ရပ်သွား၏။ နောက်တစ်နေ့ ၁၀ နာရီအချိန်ဟူ၍လည်း ပရိသတ်က သဘောပေါက်သွား၏။

မကြာမီ ထိုနာရီကလေး မှန်သွားသည်နှင့်အတူ အင်းလျားကန်၏ သာယာသော ရှုမျှော်ခင်းသည် ရေးရေးမှ တဖြည်းဖြည်း ထင်လင်းပေါ်လွင် လာ၏။

ထိုရှုခင်းကလေးမှသည် မသိမသာ ကွေ့လည်နိမ့်ဆင်းရွေ့လျားသွားပြီးနောက် တစ်ခုသော သစ်ပင်ကြီးအောက်တွင် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ဝိုင်းထိုင်စားသောက်နေကြသော အမျိုးသမီး၊ အမျိုးသားတစ်စုကို တွေ့ရ၏။

တစ်ဖန် ထိုနေရာမှ အခြားရှုခင်းတစ်ခုဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း ရွေ့သွားပြန်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားကာ စားသောက်ပြီးစီးနေပြီဖြစ်သော ထိုပျော်ပွဲစားထွက်လာသူတစ်စု၏ အခန်းသည် ကြည်ကြည်လင်လင် ပေါ်လာပြန်၏။

အမျိုးသမီး ပရိသတ်များအနက် အချို့က ပန်းကန်၊ ချိုင့်၊ ခွက်များ ဆေးနေ၏။ အချို့က ပိုနေသော ပေါင်မုန့်နှင့် ငါးသေတ္တာဘူးများကို လက်ဆွဲခြင်းထဲသို့ ထည့်သွင်းသိမ်းဆည်းနေ၏။

ရုတ်တရက် ထိုအခန်း မှိန်သွားပြန်ပြီး အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော ကော်ဖီအပြည့် ဖျော်ထားသည့် လက်ဆွဲချိုင့် အကြီးစားတစ်ခုကို လည်းကောင်း၊ ထိုချိုင့်အနီးရှိ ပန်းကန်လုံးများ အသီးသီး မှောက်ထည့်ထားသော ကျောက်ကာဗန်းကြီးတစ်ခုကိုလည်းကောင်း ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရ၏။

နောက် ထိုရှုကွင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားပြီး ငါးယောက်မျှသော ယောက်ျားလူရွယ်တစ်စု ပိုကာဆွဲနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဒီမှာ ကိုဘထွေး၊ ကိုစိန်လွင်က တစ်မြို့တစ်နယ်သားကလေးပါနော်၊ ဖဲတော့ မလိမ်လိုက်ပါနဲ့၊ သူ့ခမျာ ပါတာကလေး ပြုတ်သွားပါဦးမယ်”

ပိုကာဝိုင်းသို့ရောက်လာသော မမြင့်ကြည်က ကိုစိန်လွင်နောက်နားမှ ရပ်ရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ လူရွယ်လူလတ်တစ်ယောက်အား လှမ်း၍ ပြောလိုက်သောကြောင့် ကိုဘထွေးဆိုသူက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်တဲ့ကာ အားပါးတရ ပြုံးလိုက်ပြီး...

“စိုးရိမ်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ... ကျုပ်တို့ ဗမာပြည်က နိုင်ငံရေး ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တွေကြည့်ပါ၊ ရန်ကုန်သားစစ်စစ်ဆိုလို့ ဆွဲထုတ်ပြစရာ မရှိသလောက် ရှားပါတယ်၊ အားလုံးလိုလို တစ်မြို့တစ်နယ်သားတွေချည်းပါပဲ၊ ခင်ဗျား တစ်နယ်သား ကိုစိန်လွင်ကလည်း မခေပါဘူးဗျာ၊ လည်လိုက်သမှ လှစ်နေတာပဲ၊ ဖဲကိုင်ပုံကို ကြည့်ပါလား”

ကိုဘထွေးသည် လက်ညှိုးနှင့်မဟုတ်ဘဲ ဖဲကိုင်ထားသောလက်နှင့်

ကိုစိန်လွင်အား ညွှန်ပြလိုက်၏။

၁၀ ချပ်သော ဖဲများကို တကယ့် ပိုကာသမားကြီးများကဲ့သို့ ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်ထားသူ ကိုစိန်လွင်မှာ ရှိုးတိုးရှုန့်တန့်ဖြစ်သွားရာမှ ရှက်ပြုံးကလေးပြုံးရင်း မမြင့်ကြည်အား သမင်လည်ပြန် မော့ကြည့်လိုက်၏။ မမြင့်ကြည်ကလည်း ချစ်စဖွယ် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ မသိမသာ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လူရွယ်နှစ်ဦးပါသော ဂျစ်ကားတစ်စီး မောင်းဝင်လာသည်ကိုတွေ့ရပြီး အနီးသို့ရောက်လာသည်နှင့်...

“ဟာ... ကိုဘထွေး၊ ခင်ဗျား အတော်ရှော်တဲ့လူပဲ၊ တကယ်ဆို ပြောရောပေါ့ဗျာ”

“အေး... ခင်ဗျားတို့သတင်းထောက်တွေ အဲဒါ ခက်တာပဲ၊ လူတစ်ယောက်ကိုကြည့်တဲ့အခါ တစ်ခါတလေလည်း အပြစ်ရှာတဲ့မျက်လုံးကလေးများနဲ့လည်း ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ်တို့မှာ သွားမယ်၊ မသွားဘူးနဲ့ ရောက်လာရတာဗျာ၊ ကြိုတင် စီစဉ်မှုရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ကဲ... လာလေဗျာ ကိုတင်သိန်း၊ တစ်အိမ်လိုနေတယ်”

“လာတာက နှစ်ယောက်၊ တစ်အိမ်တည်းလိုလို ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျာ။ သူကလည်း ပိုကာဆိုရင် သားပစ်မယားပစ် ကစားချင်တဲ့လူ”ဟု ကိုတင်သိန်းဆိုသူ သတင်းထောက်က ဖဲဝိုင်းအနီး ချဉ်းကပ်လာရာမှ ပြောလိုက်သောကြောင့်...

“ဒါဖြင့်လည်း ဝင်ကြဗျာ၊ လာ... ကျွန်တော် ဖယ်ပေးပါ့မယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆို ကိုစိန်လွင်က ထပေးလိုက်သဖြင့် အဆိုပါ လူနှစ်ယောက်လည်း အသီးသီး ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

အမျိုးသမီး သုံးလေးယောက်မှာ ကမ်းစပ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရေချိုးနေကြ၏။ မမြင့်ကြည်တွင်မူ ရေချိုးနေသူများကိုထိုင်ကြည့်ရင်း သဘောကျနေရာမှ ကိုစိန်လွင် ဖဲဝိုင်းမှထွက်လာသည်ကိုမြင်ရသည်နှင့် ရုတ်တရက် ထလာပြီး တစ်စုံတစ်ရာ တီးတိုးပြောဆိုလိုက်ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ထိုင်ချလိုက်ကြ၏။

“ဟိုဝတ္ထုကလေးတော့ မမြင့်ကြည်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ အားလုံး ပြင်ရေးလိုက်ပြီ၊ ဝတ္ထုနာမည်က အမြတ်၊ ရေးသူက ပေါ်လွင်တဲ့ ဘယ့်နှယ့်လဲ”

သဘောကျပြီမဟုတ်လား မမြင့်ကြည်”

“အင်း... အင်း၊ ကျပါပြီတဲ့ရှင်၊ နောင်တော့သာ ကျေးဇူးမမေ့ပါစေနဲ့”
ဟု မမြင့်ကြည်က ပြုံးပြုံးကလေး ပြောလိုက်ပြီးမှ...

“ကဲ... အဲဒီဝတ္ထုကို ဘယ်တိုက်ပို့မယ် စိတ်ကူးသလဲ ကိုစိန်လွင်”

“ဟာ... ဘာစိတ်ကူးစရာ လိုသလဲ၊ ဦးရင်မောင်ကိုပဲ ပေးလိုက်တာ ပေါ့၊ ဒီပြင် စာအုပ်တိုက်နဲ့စာရင် ဦးရင်မောင်က ပိုပြီး အခွင့်အရေးပေးနိုင် စရာ လမ်းများတယ် မဟုတ်လား မမြင့်ကြည်ရဲ့”

“အင်း... ရှင်က ရောက်စမို့ အရည်မလည်သေးဘူး၊ ကျွန်မ တစ်ခု ပြောထားမယ်၊ ကလောင်သစ်တွေကို အထင်အမြင်သေးတဲ့နေရာမှာ ဦးရင် မောင်လည်း ရှေ့တန်းက ပါတယ်ဆိုတာ ရှင် သေသေချာချာ နားလည်ထား လိုက်ပေတော့”

“ဒီလောက်ပဲလား မမြင့်ကြည်”

“ကျွန်မပြောတာ အချက်ပေါင်းများစွာထဲက တစ်ချက်လောက်ပဲရှိ မယ်၊ ဦးရင်မောင်လား ဟင်း...”

မမြင့်ကြည်က မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောလိုက်စဉ်မှာပင်...

“ဒါပေမဲ့ စာပေကိုတော့ သူ တော်တော် မြတ်နိုးတယ်မဟုတ်လား၊ ဟင်”

“ဒါက မဆန်းပါဘူးရှင်၊ ပုစွန်ခြောက်သည်ကလည်း သူ့ကုန်နဲ့ သူ့ လုပ်ငန်းကိုတော့ သူ မြတ်နိုးတာပါပဲ၊ အရေးကြီးတာက စေတနာမဟုတ် လား၊ ရှင့်ဝတ္ထုတွေကို ပြန်ပေးတုန်းက ဘယ်နေရာ ဘာလိုသေးတယ်၊ ဇာတ် လမ်းက ဘာဖြစ်တယ်နဲ့ ဝေဖန်လိုက်သေးတယ် မဟုတ်လား”

“မမြင့်ကြည် ကြားတဲ့အတိုင်းပေါ့”

“အဲဒါ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာတွေရဲ့ ရွတ်နေကျ ဂါထာပဲ၊ ကလောင်ရှင် ကျေနပ်အောင်သာ ဒီအတိုင်း ဖြီးလွှတ်လေ့ရှိတယ်၊ ရှင့်ဝတ္ထုတောင် သူတို့ ဖတ်မှ ဖတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

ကိုစိန်လွင်၌ အတော်ကြီး စိတ်အိုက်သွားသလို ငိုငိုနေပြီးမှ...

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော် မျှော်လင့်တာနဲ့ တခြားစီ ဖြစ်နေပြီပေါ့ ဗျာ... နော်”

“ရှင်က ဒီလို မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာဝင်လုပ်ရင် ကလောင်သွေးဖို့ အခွင့်အရေးလည်း ရလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အင်း... ရှင်ဝတ္ထုက နာမည်ကြီး ကလောင်ရှင်တွေလောက်နီးနီး ကောင်းနေရင်တောင် ကလောင်သစ်မို့ ရုတ်တရက် သုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

မမြင့်ကြည်ကလည်း စကားကို ရုတ်တရက် နားလိုက်ကာ ကိုစိန်လွင်၏ အရိပ်အကဲကိုကြည့်နေပြီးမှ...

“ဒါပေမဲ့လည်း စိတ်တော့ မပျက်ပါနဲ့ရှင်၊ တခြားတိုက်တစ်ခုခုကို ပို့လိုက်တာပေါ့”

မမြင့်ကြည် ဤသို့ ပြောလိုက်မှပင် ကိုစိန်လွင်ခမျာလည်း မျက်လွှာကလေးချ၍ ငုံ့ငိုနေရာမှ တဖြည်းဖြည်း မော့လာတော့၏။ မမြင့်ကြည်အားလည်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ချင်၏။ စကားသည်မူ တစ်လုံးမျှထွက်မလာ။

သို့သော် မမြင့်ကြည်အပေါ်၌ အားလည်းကိုး၊ ကျေးဇူးလည်းတင်လှသော အသွင်သည်ကား ကိုစိန်လွင်မျက်နှာတွင် ပြတ်သားစွာ ပေါ်လွင်လျက်ရှိ၏။

ဤတွင် တစ်ကြိမ်၊ ကိုစိန်လွင်၏ မျက်နှာသည် ဝိုးတိုးဝါးတားနှင့် မှိန်၍ပျောက်သွားပြီး ကော်ဖီချိုင့်ကြီး ပေါ်လာပြန်၏။ စောစောက ကော်ဖီအပြည့်နှင့် ချိုင့်ကြီးမှာ ယခုမူ အနည်သာကျန်တော့သည်ကို တွေ့ရ၏။

တစ်ဖန် ကျောက်ကာဗန်းကြီး ပေါ်လာပြန်၏။ စောစောက သပ်သပ်ရပ်ရပ် မှောက်ထားသော ပန်းကန်လုံးများမှာ ကော်ဖီအနည်များ ပေကျဲလျက် ပိုးလိုးပက်လက် ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခန်း ပျောက်သွားသည်နှင့် အင်းလျားရှိ အငှားလှေဆိပ်ကလေးတွင် မမြင့်ကြည်တို့လူစု လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေသည့် ရှုခင်းကလေးပေါ်လာ၏။

“လာပါဗျ ကိုစိန်လွင်၊ မလိုက်ဘူးလား”ဟု ဇွတ်အဓမ္မ ခေါ်နေသူကိုဘထွေးအား...

“သွားကြပါဗျာ... ကျွန်တော် မစီးပါရစေနဲ့၊ ပစ္စည်းတွေပဲ စောင့်နေရစ်ပါ့မယ်”

ကိုစိန်လွင်က သို့ပြောရင်း ခေါင်းတခါခါနှင့် ငြင်းနေသည်ကို...

“အို... မဟုတ်တာ ကိုစိန်လွင်ကလည်း ပစ္စည်းတွေက အရေးမကြီး ပါဘူး၊ လှေရှင်ကို အပ်ထားခဲ့လို့ရပါတယ်”

မမြင့်ကြည်ကလည်း မရမက ခေါ်ပြန်၏။

“ကျွန်တော် ရေကြောက်တယ် မမြင့်ကြည်၊ ပြီးတော့ ရေလည်း ကူး တတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ဤလို ကိုစိန်လွင်က ငြင်းလိုက်မှပင် အခေါ်ရပ်သွားကြတော့၏။

“လာလေဗျာ... ကိုတင်သိန်းကကော”

“မလုပ်နဲ့ ကိုဘထွေးရေ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒီမိတ်ဆွေလို ရေတော့ ကြောက်သဗျ”

သို့နှင့် လှေကလေးများလည်း ကမ်းစပ်မှ တဖြည်းဖြည်း ရွှေ့သွား၏။ ကိုစိန်လွင်နှင့် ကိုတင်သိန်းတို့လည်း အရိပ်ကောင်းလှသော ကမူကလေးတွင် ထိုင်ရင်း ထိုထိုဤဤ စကားလက်ဆုံကျလျက်ရှိ၏။

* * *

ထိုအခန်း ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပြီး ခမ်းနားထည်ဝါလှသော တိုက်ခန်းတစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာ၏။ သပ်ရပ်စွာ မွမ်းမံထားသော ဆိုဖာကြီးများတွင် အသီးသီးထိုင်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားလက်ဆုံကျနေ သူ အမျိုးသမီးကြီး နှစ်ဦးအနက် တစ်ယောက်သောသူသည် တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပနေသော အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကို မျက်စိကျနေရာမှ...

“အင်း... ရှင်ဘုရင့်ပုဆိုး ပိုးချည်းဆိုတာလို အဆောင်အယောင်တွေ ကဖြင့် ပထမတန်းချည်းပဲနော်”

“မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ မဖွားခင်၊ ကိုကိုက ဘာမဆို အကောင်းမှကြိုက် တဲ့ လူစားရှင့်၊ ပန်းအိုးတောင် သူ ကြိုက်မိပြီဆိုရင် လေးငါးရှစ်ဆယ်ပေး ဝယ်လိုက်တာပဲ”

နှစ်ဦးစလုံးပင် အသက်အားဖြင့် ၅၀ ထက် ငယ်ပုံမရတော့သည်ကို တွေ့ရ၏။

“အင်း... ကိုယ့်အစ်ကို တစ်ယောက်လုံးက ဒီလောက် ချမ်းသာနေရဲ့ သားနဲ့ မညွန့်တို့က ဘာဖြစ်လို့ မိတ္တီလာမှာလာပြီး ဒုက္ခခံနေတယ်ဆိုတာ

ကျွန်မဖြင့် စဉ်းတောင် မစဉ်းစားတတ်ဘူး”

“ဪ... ကျွန်မကလည်း အိမ်ထောင်နဲ့မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်လင် ယောက်ျား အလုပ်ပြောင်းရာကို လိုက်နေရတာပေါ့၊ ကိုကိုက ဒါကိုပဲ ဒေါပွ လို့မဆုံးနိုင်ဘူး၊ ကိုကို့ဆန္ဒက ကိုမြတ်မင်းကို အလုပ်ကထွက်ပြီး သူနဲ့ စီးပွားရေး လုပ်စေချင်တယ်၊ ကိုမြတ်မင်းကလည်း ဒါတွေ ဝါသနာမပါ၊ သူ့အစိုးရအလုပ်ကိုပဲ အေးအေးလုပ်ချင်နေတော့ အစေးမကပ်ဘူးပေါ့ရှင်”

ဒေါ်ညွန့်ဆိုသူက သို့ပြောနေစဉ် ကော်ဖီဖန်းနှင့်အတူ သူငယ်မကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသောကြောင့် စကားပြတ်သွားပြီးမှ ဆက်ပြောတော့မည်ပြုစဉ်...

ခေတ်အဆန်ဆုံးနှင့် အဖိုးအတန်ဆုံးသော အဝတ်အစားများကိုဝတ်ဆင်လျက် သွက်သွက်ကလေး ဆင်းလာသော မိန်းမပျိုကလေးတစ်ဦး၏ ခြေသံကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းလည်သွားကြ၏ ။

ထိုမိန်းမပျိုကလေး အနီးသို့ရောက်လာသည်နှင့် ဒေါ်ညွန့်က...

“ဒီမှာ မူမူ ဟောဒါ ဒေါ်ဒေါ် မိတ်ဆွေလေ၊ မိတ္တီလာမှာတုန်းက ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ဆို သိပ်ခင်ကြတာပေါ့”

“ဒေါ်ဒေါ် ခဏခဏ ပြောနေတဲ့ ငွေတိုက်ဝန်ထောက်ကတော်ဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

မူမူဆိုသူလည်း ခပ်ယိုယို ဝင်ထိုင်ရင်းက မေးလိုက်သောကြောင့်...

“အေးပေါ့၊ ကြည့်စမ်း... ငါ့တူမက သေသေချာချာ မှတ်မိနေလိုက်တာ”

“ဟုတ်တယ် မဖွားခင်၊ စကားစပ်မိတိုင်း ကျွန်မက ပြောပြောပြနေမိသကဲ့”ဟု ဒေါ်ညွန့်က တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သဖြင့်...

“အင်း...အင်း မညွန့်တူမကလည်း တစ်သွေးတစ်မွေးပဲနော်၊ ကုသိုလ်ထူးရှာတယ်၊ အဆင်းရော၊ အချင်းရော၊ ဥစ္စာပစ္စည်းရော ဘာမှ လိုလေသေးမရှိဘူး”

အဘယ်ကြောင့်ဟူ၍မသိ၊ ဒေါ်ဖွားခင်၏ စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်ညွန့်ခမျာ မျက်နှာထားညိုသွားရာမှ...

“ဒါပေမဲ့လည်း မဖွားခင်ရယ်၊ အမိရော၊ အဖရော မရှိရှာတော့တဲ့

တစ်ကောင်ကြွက်ကလေးမို့ ကျွန်မဖြင့် တွေးမိတိုင်း စိတ်မချမ်းသာဘူး”

မူမူတွင်လည်း မျက်နှာကလေး ငယ်သွားရှာ၏။

“ဒါကတော့ မညွန့်ရယ်၊ အကြောင်းက ဖန်လာပြီကိုး၊ အဒေါ်အရင်း ခေါက်ခေါက်အဖြစ်နဲ့ မညွန့်တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာပဲရှင်”

“အင်း... ဒါကြောင့်လည်း ဒီတူမကို ဖိဖိစီးစီးကလေး စောင့်ရှောက်နိုင် အောင် ကိုမြတ်မင်းကို ဇွတ်အတင်း အလုပ်ထွက်ခိုင်းပြီး လာနေရတာပေါ့ မဖွားခင်”

ဒေါ်ညွန့်လည်း ဒေါ်ဖွားခင်အား ပြောနေရာမှ မူမူဘက် လှည့်လိုက် ပြီး...

“ကဲ... မူမူ၊ အချိန်နီးနေပြီထင်တယ်၊ သွားတော့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါနဲ့ ဒီက ဒေါ်ဒေါ်ကော ကျွန်မတို့ဆီပဲ တည်း ပေါ့၊ အားနာစရာမရှိပါဘူး” ဟု မူမူက ဒေါ်ဖွားခင်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်းပြော လိုက်သည်၌...

“ကိစ္စမရှိပါဘူး တူမရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်က မနက်ရထားနဲ့ ပြန်တော့မှာပါ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦးနော်၊ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့”

“အေးပေါ့ကွယ်၊ သွား... သွား၊ အချိန်နောက်ကျနေပါ့မယ်”

အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်လည်း မူမူ လှမ်းထွက်သွားရာသို့ ငေးကြည့် ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့်ရှိနေစဉ်မှာပင် ထိုအခန်းသည် ရုတ်တရက် ပျောက်သွားပြီး...

ကိုစိန်လွင်နှင့် ကိုတင်သိန်းတို့နှစ်ယောက် ရယ်ကာမောကာနှင့် လေ ပေးဖြောင့်နေသည့်အခန်း ပေါ်လာ၏။ သို့ စကားဖောင်နေကြရာမှ ကိုစိန် လွင်သည်လည်းကောင်း၊ ကိုတင်သိန်းသည်လည်းကောင်း အပျော်ကြီးပျော် ရှိ လှော်ခတ်လူးလာနေသော ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မမြင့်ကြည်တို့ လှေကလေး များဆီသို့ မကြာမကြာ မျှော်ကြည့်မိကြ၏။

အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးနေသည်နှင့်အမျှ မည်သူမည်ဝါဟူ၍ ခွဲခြားမသိရဘဲ လှေနှင့်လူ၊ လူနှင့်လှေတည်းဟူသော သဏ္ဍာန်လောက်သာ မြင်ရ၏။

“ပြန်လှည့်လာကြပြီ ကိုစိန်လွင်၊ အင်း... မိန်းမတွေဟာ တော်တော် ခက်တယ်ဗျာ၊ ဘယ်နေရာမဆို သူတို့ပါချင်တာပဲ၊ လှေကလည်း ထုထည် ကောင်းကောင်းနဲ့ စိတ်ချရတာမဟုတ်ဘူးဗျာ၊ သူတို့မို့ စီးချင်ကြတယ်၊ မတော် တဆ ရေလယ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်စမ်း၊ ဘယ်သူ ဘာတတ်နိုင်မလဲဗျာ...ဟင်”

သတင်းထောက် ကိုတင်သိန်းက အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်နှင့် ခပ် ပိုင်ပိုင် ဝေဖန်လိုက်၏။

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်လည်း စောစောက တားဦးမလို့ပဲ၊ ခုမှသိရတဲ့ လူတွေက အများစုဖြစ်နေတော့ ကြိုက်မှန်းမသိ မကြိုက်မှန်းမသိဆိုပြီး ငြိမ် နေလိုက်ရတယ်”

ဤတွင် စကားပြတ်သွားပြီး နှစ်ယောက်စလုံးပင် တရွေ့ရွေ့ လာနေ ကြသော လှေများဆီသို့ ငေးကြည့်နေကြ၏။

“တွေ့လားဗျာ၊ လှေတစ်စင်းနဲ့တစ်စင်း သူရောက်၊ ငါရောက် ပြိုင်ပြီး လှော်လာကြတယ်”

ကိုတင်သိန်းသည် လက်ညှိုးတညွှန်ညွှန်နှင့် ပြောနေရာမှ ဘာရည် ရွယ်ချက်နှင့်မသိ၊ အသင့်လွယ်ထားသော ဓာတ်ပုံကင်မရာကလေးဖြုတ်၍ ထိုလှေကလေးဆီသို့ ချိန်ရွယ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကိုဘထွေးတို့လူစုလည်း နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ စီး၍ ကမ်းစပ်သို့ အပြိုင်အဆိုင်လှော်ခတ်လာကြရာမှ ကမ်းစပ်သို့ရောက်ရန် ပေ ၇၀ လောက် အလိုတွင် မမြင့်ကြည်နှင့် မိန်းမပျိုတစ်ဦးတို့လှော်လာသော လှေကလေး သည် ရုတ်တရက် တိမ်းစောင်း၍ မှောက်သွားသောကြောင့် ကိုတင်သိန်းတွင် ‘ဟာ’ ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

ကိုစိန်လွင်မှာလည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မျက်လုံးဝိုင်းသွားရာမှ ချက်ချင်းပင် ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

နောက် ကိုတင်သိန်း၏ စိုးရိမ်မကင်းလှသော မျက်နှာထားသည် ချွေးတစို့စို့နှင့် ပေါ်လာ၏။ ကိုဘထွေးတို့လူသိုက်ထဲမှ စူးစူးဝါးဝါး အကူ အညီခေါ်လိုက်သော အသံများကြောင့်လည်း တဲတစ်လုံးအတွင်းမှ လှေရှင် နှင့်တကွသော ယောက်ျားမိန်းမပျိုအချို့ ပြေးထွက်လာကြ၏။

တစ်ဖန် လှေမှောက်ရာဆီသို့ မျှော်ကြည့်နေသော ကိုတင်သိန်း၏

မျက်နှာသည် ပေါ်လာပြန်၏။ ဘယ်ယိမ်း ညာယိုင်ဖြင့် စိတ်မသက်မသာဖြစ် နေသော ကိုတင်သိန်း၏ မျက်နှာမှာ မကြာမီ သက်ပြင်းချခြင်းနှင့်အတူ မသိ မသာ ကြည်လင်သွားပြီး...

လွယ်ထားသောကင်မရာနှင့်ပင် အသင့်ချိန်၍ သုံးလေးပုံမျှ တချောက် ချောက် ရိုက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထိုအခန်းပျောက်သွားပြီး ကိုစိန်လွင်က မမြင့် ကြည်ကိုလည်းကောင်း၊ လှေရှင်လူကြီးက မိန်းမရွယ်တစ်ဦးကိုလည်းကောင်း ပခုံးပေါ်တွင် အသီးသီးထမ်းလျက် ရှေးလောက်ဆီမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း တက် လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

မကြာမီ ကိုဘထွေးတို့ လူစုအလယ်တွင် သတိလစ်နေကြသေးသော ရေနစ်သူနှစ်ဦးကိုတွေ့ရပြီး အနီးတွင် ဒူးတစ်ဖက်ထောက်၍ ထိုင်နေသူ လှေရှင်လူကြီးက...

“စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူးကွယ်၊ တော်ကြာ သတိရလာမှာပါ” ဟု ပြော ပြောဆိုဆို သူ ဆယ်တင်လာသော မိန်းမရွယ်အား အသာအယာဆွဲ၍ မှောက် လိုက်၏။ လက်တစ်ဖက်ကိုအထက်သို့ကွေး၍ မိန်းမရွယ်၏ နားထင်အောက် တွင် ခုပေးလိုက်၏။ နောက် ဘေးတွင်ပင် ဒူးထောက်ထိုင်၍ မိန်းမရွယ်၏ ခါးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်လျက် အနည်းငယ် မပေးလိုက်၊ ရှေ့သို့ တွန်းလိုက်ဖြင့် ရေနစ်သူများကို ပြုစုသည့်အတိုင်း အစဉ်လိုက် ကုသပေးနေ၏။

တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ကိုစိန်လွင်လည်း မမြင့်ကြည်အား ထိုနည်း အတိုင်းပြုစုနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် အားလုံးပင် အံ့အားသင့်နေကြ ၏။

မကြာမီ မမြင့်ကြည်က ဦးစွာ သတိရလာ၏။ နောက် မသိမသာ စောင်းလှန်လိုက်ပြီး မျက်လွှာကလေး အသာဖွင့်ကြည့်နေပြီးမှ ကိုစိန်လွင်၏ ခါးကို လှမ်းဖက်လိုက်၏။

ဤတွင် အံ့အားသင့်နေသူတစ်စုလည်း သိသိသာသာကလေး ပြုံး သွားကြ၏။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် အခြားမိန်းမရွယ်လည်း သတိရလာ၏။

“ကိုင်း... သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဘကြီးတို့တဲထဲ ခေါ်ခဲ့ပါလား၊ အဝတ် အစားတွေ ဘာတွေ နေလှန်းပြီးမှ... ဪ... ခုနေ ကော်ဖီပူပူကလေး

တိုက်လိုက်ရရင် ကောင်းမယ်၊ အဲဒါလည်း စီစဉ်ကြဦးကွဲ့။”

လှေရှင်လူကြီး၏ စကားအဆုံးတွင် အခြား မိန်းမရွယ်နှစ်ဦးက မမြင့်ကြည်တို့အား တွဲခေါ်သွား၍ တဲဝအရောက်တွင် ထိုအခန်းလည်း ပျောက်သွားတော့၏။

ဂျစ်ကားကလေးတစ်စီးသည် ဗဟန်း ၃ လမ်းရှိ မမြင့်ကြည်တို့အိမ်ရှေ့ ရုတ်တရက်ဆိုက်လာ၏။ ကားပေါ်မှ မမြင့်ကြည်နှင့် ကိုစိန်လွင်တို့ဆင်းလာပြီး နှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။

“ဒီသတင်းကတော့ အတော်ပိုင်တဲ့သတင်းဗျ၊ ဓာတ်ပုံပါ ကောင်းကောင်းရထားတယ်ဆိုတော့ သတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်ရရင် ကျွန်တော်ရော သတင်းစာတိုက်ပါ အတော် နာမည်ကြီးသွားမှာပဲ”

ဂျစ်ကားပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကိုတင်သိန်းက သူ့အဖော်အား ပြောလိုက်သည်ကို...

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတာကလေးတစ်ခုကလွဲလို့ တိုင်းပြည်အတွက်တော့ သိပ်အကျိုးရှိစရာ မမြင်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ကာယကံရှင်တွေလည်း ငဲ့ညှာဖို့ကောင်းပါတယ်” ဟု အဖော်ဖြစ်သူက ဝေဖန်လိုက်၏။

“ဒါကို ကျွန်တော်လည်း ထည့်ပြီး စဉ်းစားပါတယ်ဗျ”
သို့ပြောနေခိုက် ကိုစိန်လွင် ရောက်လာပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“မမြင့်ကြည်လည်း တော်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားပုံရတယ်၊ နက်ဖြန်ကစပြီး ခွင့်သုံးရက် တောင်းပေးပါတဲ့၊ ခွင့်တိုင်စာလည်း ပေးလိုက်တယ်”
ထိုစကားမဆုံးမီ ကိုတင်သိန်းက စက်နှိုးလိုက်၏။

“နောက်ပြီး ဒီလိုဖြစ်တာကို သတင်းစာထဲ မထည့်လိုက်ပါနဲ့လို့ ကိုတင်သိန်းကို တောင်းပန်လိုက်တယ်လို့လည်း ပြောပြပါတဲ့”

“ခုပဲ ဒီမှာ ပြောနေကြပါသေးတယ် ကိုစိန်လွင်၊ ဓာတ်ပုံနဲ့တကွ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရထားတဲ့သတင်းမို့ ကျွန်တော်တို့အဖို့ အကျိုးများစရာရှိပေမဲ့ ခင်ဗျားတို့ကိုတော့ အနည်းနဲ့အများ ထိခိုက်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့် မထည့်တော့

ပါဘူးဗျာ၊ စိတ်ချပါ”

ထိုစကားနှင့်အတူ ကိုတင်သိန်းသည် မော်တော်ကားထွက်တော့မည် ကဲ့သို့ ဂီယာသွင်းလိုက်ပြီးမှ...

“ဟဲ... ဟဲ၊ ဒါပေမဲ့ မမြင့်ကြည်ကိုထမ်းပြီး တက်လာတဲ့ဓာတ်ပုံက ခင်ဗျားအဖို့တော့ အကျိုးရှိမှာပါဗျာ” ဟု ပြောရင်း မော်တော်ကားအရှိန်နှင့် မောင်းထွက်လိုက်သောကြောင့် ကိုစိန်လွင်ခမျာ ရှက်ပြုံးကြီးနှင့် ပါသွားရှာ တော့၏။

ထိုအခန်း ပျောက်သွားပြီးနောက် ပျော်တော်ဆက် မဂ္ဂဇင်းတိုက်ခန်း ပေါ်လာ၏။

ကိုစိန်လွင်လည်း စားပွဲတွင်ထိုင်၍ စာပြင်နေရာမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲကို စောင်းကြည့်လိုက်၏။ ထိုစားပွဲမှာ မမြင့်ကြည်၏ စားပွဲဖြစ်လျက် မမြင့်ကြည်မှာမူ ထိုနေရာတွင်မရှိ၊ သို့နှင့် ကိုစိန်လွင် တွေ့အသွားတွင် ဦးရင် မောင် ဝင်လာသောကြောင့် စာတစ်စောင် ထပေးလိုက်၏။

ဦးရင်မောင်လည်း စာကိုဖောက်၍ ဖတ်ကြည့်ပြီးမှ မမြင့်ကြည်၏ စားပွဲ ကို တစ်ချက်ငဲ့၍ မျက်လုံးကစားလိုက်ပြီး...

“တယ်ခက်တာပဲ၊ ခုလို မဂ္ဂဇင်းထွက်ခါနီးအချိန်မှာ ဘယ်လောက် အလုပ်များတယ်ဆိုတာ သူလည်း အသိသားနဲ့” ဟု ညည်းညည်းညုညု ရေရွတ်လိုက်၏။

“ကိုစိန်လွင် သူ့ဆီ ရောက်ခဲ့သလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မနေ့က တနင်္ဂနွေနေ့မို့ သွားလည်ရင်း ဒီစာပေးလိုက်တာ ပဲ”

“ဘာဖြစ်တာတဲ့လဲ၊ ဖျားနေသလား”

“နေလို့ထိုင်လို့ သိပ်မကောင်းဘူးလို့တော့ ပြောပါတယ်”

ဦးရင်မောင်လည်း စိတ်ပျက်သွားသလို ခေါင်းခါနေရင်းမှာပင် ထို အခန်း ပျောက်သွား၏။

မမြင့်ကြည်တို့ အိမ်ဧည့်ခန်းတွင်...

ရောဂါအနေဖြင့် ဘာမျှရှိဟန်မတူသော်လည်း မနေ့က ကြုံခဲ့ရသော ကိစ္စကြောင့် ထိတ်လန့်နေသေးပုံပေါ်နေသော မမြင့်ကြည်သည် ပက်လက် ကုလားထိုင်တွင် ကျောမို၍ ထိုင်နေ၏။

ကိုစိန်လွင်ကမူ မမြင့်ကြည်၏ ဘေးတွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးနှင့်ထိုင် နေရာမှ...

“မမြင့်ကြည် နေလို့တော့ကောင်းတယ်နော်”

“ကောင်းပါတယ် ကိုစိန်လွင်၊ ရင်နည်းနည်းတုန်နေတာ တစ်ခုပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ဦးရင်မောင် ဘာပြောသေးလဲဟင်”

“မပြောပါဘူး၊ စာကိုဖတ်ကြည့်ပြီး သိမ်းထားလိုက်တယ်”

ကိုစိန်လွင်က မမြင့်ကြည် စိတ်ညစ်သွားမည်စိုး၍လောမသိ၊ ဖုံးဖုံးဖိဖိ ကွယ်ပြောလိုက်၏။

“အင်း... မမြင့်ကြည်တို့ လှေစီးကြမယ်လုပ်တုန်းက ကျွန်တော် တား ဦးမလို့ပဲ၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောရာ ကျနေမလားဆိုပြီး”

“ပြောပဲ ပြောလိုက်ပါတော့ရှင်၊ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ကြောက်သွားတာပဲ”

မမြင့်ကြည်လည်း မှီထားရာမှ ကိုယ်ကိုထူလိုက်ပြီး...

“ဘာလဲ၊ ရှင်က ကျွန်မကိုမပိုင်လို့ မဆိုင်တဲ့အနေမျိုး သဘောထား သပေါ့၊ ဟုတ်လား”

မမြင့်ကြည်က မကျေနပ်သလို မျက်နှာထားကလေးဖြင့် မေးလိုက် သည်ကို...

“ဒီလို မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ သူစိမ်းတွေကလည်း ပါနေသေးတယ် မဟုတ်လား မမြင့်ကြည်ရဲ့”

ယခုမှပင် ကြည်ကြည်လင်လင်ကလေး ပြုံးဖော်ရလာပြီး...

“ဒါပဲနော်၊ နောက်နောင်ကိုတော့ မဆိုင်သလိုသဘောမျိုး ဥပေက္ခာ မထားပါနဲ့၊ ကျွန်မက လူတစ်ယောက်ကိုခင်မိရင် ဖိဖိစီးစီး ကူညီတတ်တယ်၊ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောချင်ပြောချလိုက်တာပဲ၊ ကျွန်မကိုလည်း ဒီအတိုင်းဆက်ဆံမှ ကြိုက်တယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ... ကောင်းပါပြီ”

“ကြည့်ပါလား၊ သူက လှောင်သလိုလိုနဲ့” ဟု နွဲ့နွဲ့ကလေး ပြောလိုက်ပြီးမှ...

“ဪ... ဒါနဲ့ ရှင် သိပ်ညာတဲ့လူပဲ၊ ဟင်... လှေစီးရအောင်ခေါ်တုန်းကတော့ ရေမကူးတတ်ဘူး၊ ကြောက်သလေး... ဘာလေးနဲ့”

“ဒါကတော့ တမင်ကိုပဲ မစီးချင်လို့ ပြောလိုက်တာပါ”

“မညာပါနဲ့ရှင် ကျွန်မ သိပါတယ်၊ တကယ်လို့ ကိုစိန်လွင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဟို... မကျင်မြရဲ့လှေပေါ် တက်ရမှာမို့ မဟုတ်လား” ဟု မမြင့်ကြည်က ခနဲ့သလို အမူအရာကလေးဖြင့် ပြောလိုက်သောကြောင့် ကိုစိန်လွင်တွင် မသိမသာ ပြုံးသွား၏။ မမြင့်ကြည်အားလည်း ရိုးသားမှု လျော့ပါးသွားသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ငေးစိုက်နေပြီးမှ...

“အင်း... ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်တဲ့ ယူဆချက်ပေါ့၊ မကျင်မြ ဆိုတာကလည်း ဒီနေ့မှစပြီး သိရတာဆိုတော့...”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မလှေမှာ လူတစ်ယောက်လိုနေမယ်ဆိုရင်တော့ ကိုစိန်လွင် လိုက်မယ်ဆိုလိုတယ်လား”

ကိုစိန်လွင်လည်း ရွှင်လှသောမျက်နှာပေးဖြင့် ခေါင်းကလေး ညိတ်ပြလိုက်ရာမှ...

“မမြင့်ကြည်နဲ့ကတော့ ရင်းနှီးပြီးသားမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ခုလို လှေအပျော်စီးတယ်ဆိုတာက ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်လိုက်နေကြလို့ ဘယ်မှာ ဇိမ်ရှိတော့မလဲ မမြင့်ကြည်”

ရုတ်တရက် မမြင့်ကြည် မျက်လုံးကလေး ကျယ်သွားရာမှ...

“အလိုလေး... လေး၊ ငုတ်တုတ်ထိုင်မလိုက်လို့”

“အို... အထိတ်တလန့် နိုင်လိုက်တာဗျာ၊ ကျွန်တော် ပြောတာက ခင်ခင်မင်မင်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ ပျော်စရာ၊ ရွှင်စရာ စကားကလေးတွေပြောရင်း စီးကြမှ အရသာရှိတော့မပေါ့လို့၊ ဒါကို ဆိုလိုရင်းပါခင်ဗျာ၊ တကတဲမှပဲ”

“အင်း... တော်ပါသေးရဲ့”

မမြင့်ကြည်က မျက်စောင်းကလေးချီကာ ကနွဲ့ကလေး ပြောလိုက်ရာမှ ဆက်လက်၍...

“ဒါနဲ့ ကိုစိန်လွင်က ရေကူးတော်တော် ကျင်လည်တယ်နော်”

“ဆိုပါတော့ မမြင့်ကြည်၊ ဒါပေမဲ့ ရေရှင်ဖြစ်တဲ့ မြစ်တို့၊ ချောင်းတို့မှာ ပိုပြီး ကျွမ်းကျင်တယ်၊ အင်းလျားလိုကန်မျိုးက ရေသေမဟုတ်လား၊ ကူးရတာ ပင်ပန်းရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ ကြောက်လည်း ကြောက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ရေမှာတောင် အရှင်ရယ်၊ အသေရယ်လို့ ရှိသေးသကိုး နော်”

“ဒီလိုလေဗျာ၊ ချောင်းတို့၊ မြစ်တို့ဆိုတာက ရေအမြဲ စီးနေတယ်မဟုတ်လား၊ လူတစ်ယောက်နစ်သွားလို့ ဆင်းဆယ်ရဦးတော့၊ ရေစီးနဲ့မျှောလိုက်သွားရင်း ကမ်းဘက်ကို မသိမသာကလေး ကူးယူလို့ရတယ်၊ သိပ်မပင်ပန်းဘူး၊ ရေသေက ဘယ်ကိုမှမစီးတော့ လူတွေဘာတွေနစ်လို့ ကယ်ရတာ သိပ်မလွယ်ဘူး၊ တစ်ယောက်တည်း ကူးရတာတောင် အင်မတန် ပင်ပန်းတယ် မမြင့်ကြည်ရဲ့”

“အင်း... ဟုတ်မှာပဲ၊ ရေနစ်သူလည်း ပြန်နစ်မသွားအောင် ထိန်းရ၊ ကူးလည်း ကူးရဆိုတော့”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ ယောက်ျားချင်းနစ်လို့ ဆယ်ရတာက တော်သေးသပေါ့၊ မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ယောက်နစ်လို့ ဆယ်ရတဲ့အခါများ တော်တော်ခက်တယ် မမြင့်ကြည်၊ ချိုင်းအောက်လက်လှိုပြီး”

“အို...”

ထိုအသံနှင့်အတူ မမြင့်ကြည်လည်း လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ကြက်ခြေခတ်ယှက်ရင်း ငုံ့သွား၏။ ကိုစိန်လွင်ခမျာ၌လည်း ဤတွင်မှ သတိရတော့သလို အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားသော အမူအရာဖြင့်...

“ဟာ... မမြင့်ကြည်၊ ကျွန်... ကျွန်တော် စကားမှားသွားတယ်ဗျာ၊ စိတ်မရှိနဲ့နော်၊ မနေ့က မမြင့်ကြည် ရေနစ်လို့ ဆယ်ခဲ့ရတာတွေ လုံးလုံးမေ့ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်တော့ မဆိုးပါဘူး၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့”

“အင်းပေါ့ဗျာ... ရှက်သွားပေမှာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကိုကလည်း အပြောလောကြီးသွားတယ်”

မမြင့်ကြည်လည်း ဣန္ဒြေရရ နားစွင့်နေပြီး ကိုစိန်လွင် စကားဆုံးသည်နှင့် မျက်နှာထားပြင်ကာ ကြည်ကြည်လင်လင်ကလေး ပြုံးလိုက်ပြီး...

“လူ့စိတ်ဟာ သိပ်ဆန်းတယ်နော်၊ သွေးပူနေတဲ့အချိန် အသက်သား